N:R 21. ÅRG. 22. 1 NOVEMBER 1917. PREN.-PRIS 1:50

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

JESUS, HJÄLP MIG VANDRA.

♩ = 52. *Harald Ericsson.*

mf

1. Je - sus, hjälp mig vand - ra Glad i di - - - - na bud, Så - som E - nok

p

för - dom Vand - rat med sin Gud! Vand-rat med sin Gud!

2. Må jag icke lefva
Själfviskhetens lif!
Andens lag, o Herre,
I mitt hjärta skrif! :,:

3. Blott till dina vägar
Vänd min själs begär!
Döda egenviljan,
Det min vinning är! :,:

4. Ty ju mer den dödas,
Blir min ande fri,
Fri att lefva, lofva,
O, hvad nåd däri!

5. Låt mig gå och tjäna
Mina bröder här,
Fröjda något hjärta,
Som i mörker är! :,:

6. Tröста, varna, hjälpa
Nå on Kristi lem,
Visa någon pilgrim
Vägen till vårt hem! :,:

7. Sänd mig hvart dig täckes,
Blott jag helt är din
Och, när helst du kallar,
Går i glädjen in! :,:

L. S. (Sionstoner n:o 235).

Ofvanstående nya melodi till en gammal känd sång fick missionär N. Högman sig tillägnad vid afslutande av de bibelstunder han höll i Djursholm 1—7 okt. »med innerlig tacksamhet» af en deltagare, som komponerat den och ställt densamma till vår tidnings förfogande.

VÅRA VAPEN I STRIDEN.

BÖNEN.

LÅTOM OSS BEDJA OCH KÄMpa, ty trons ord och den rättfärdiges bön äro de väldigaste af alla vapen!

Liksom en skomakare gör en sko och en skräddare syr en rock, så skall en kristen bedja. Bönen är en kristens handtverk.

Hvad godt som sker, det sker, har framgång och fullbordas allenast genom bönen, som är liksom en allsmäktig kejsare. I mänskliga ting uträtta vi allt genom bön. Det som är i ordning, regera vi. Det som är felaktigt, det rätta och förbättra vi. Det som icke kan ändras och förbättras, det fördraga vi. Vi öfvervinna all olycka och behålla allt godt — genom bönen. Mot våld och makt finnes intet annat råd än bönen.

*

Vi tänka så föga på att den suck, som vi i ångest och svaghet frampressa, är inför Guds öron såsom ett väldigt ropande, att vi knappast ens märka, att vi hafva suckat. Ty för vår känsla är tron, som sålunda suckar till Kristus, öfvermåttan svag.

Men han, som utrannsakar hjärtan, förstår allra bäst och vissast, hvad andens sinne och begäran är, och han anser en i våra tankar svag och ringa suck som ett stort och väldigt rop och en outsäglig suckan. Däremot äro lagens, syndens, dödens, djäfvulens och helvetets största och förskräckligaste rytande platt ingenting. Det höres icke inför Gud.

Ett gudaktigt hjärtas suckan uppfyller hela himmelen och ljuder så väldigt, att äfven de kära änglarna tycka sig icke höra annat än ett sådant högt ropande.

En sådan suckan har varit vår hufvudstyrka, vårt anfallsvapen, korteligen hela den krigsrustning, hvarmed vi i många år hafva omintetgjort alla våra motståndares anslag och gärningar och begynt att förhärja antikrists väldiga rike. Och sådana våra suckar skola ock beveka Kristus till att låta dagen för sin härliga tillkommelse desto snarare frambryta.

*

Mose blef förskräckt, när han kom till Röda hafvet. Utan att öppna sin mun bad han bäfvande och länge: »Ack, Herre, Herre, hvad skall jag nu företaga? Huru har jag kommit i denna olycka, och hur skall jag kunna komma ur den? Jag är orsaken till, att hela folket måste så jämmerligen förgås. Jag ser hvarken råd eller hjälp. Framför oss är hafvet, bakom oss äro våra fiender, egyptierna. På bägge sidor äro höga berg. Det är slut med oss.» Då svarade Gud: »Hvarför ropar du?» (2 Mos. 14).

Moses suckan måste alltså hafva varit i Guds öron såsom ett rop, och

den hade en sådan verkan, att det vid Röda hafvet gick tvärtemot allt förnuft. Ty vägen genom Röda hafvet är väl så bred som från Wittenberg till Koburg eller 30 mils väg. Israels barn hafva ock måst ligga där öfver natten, fodra sin boskap och äta. Ty sex hundra tusen man förutom kvinnor och barn måste hafva haft sin tid, äfven om de framtågat fem hundra i bredd. Moses ropande var visserligen ringa men gällde ändock mycket hos Gud. Sålunda segrar tron genom svaghet och under.

Luther.

NY MEDLEM I KOMMITTÉN.

DET ÄR MED GLÄDJE, VI MEDdela missionens vänner, att kamrer *J. E. Redell* inträdt i kommittén i stället för vår hemgångne broder, ingeniör Ivar Landgren. Vi anbefalla vår nye medarbetare i Kommittén i eder åtanke inför Herren.

FRÅN EXPEDITIONEN.

ÄNNU EN GÅNG ÅTERKOMMA vi till våra gåfvor.

De vänner, som bruka läsa redovisningen i Sinims Land för influtna medel till missionen, ha nog lagt märke till en del poster, som genom sin älsklighet särskildt tala till hjärtat. Bland andra har en vän låtit sin gåfva åtföljas af dessa ord: »För lingonplockning för missionen». Det är så dyrbart med den kärlek, som ligger till grund för en sådan gärning, och den ger oss mycken anledning att tacka Gud. »Missionsostning», så redovisas en annan gåfva. »Vi känna igen den från föregående år», tycker jag mig höra flera säga. Ja, Gud vare tack, vännen, som gifvit den, är trofast! »Kontantförsäljningen på födelsedagen» — se där en ny utväg, som kärleken funnit. »För missionsäpplen från ett missionsträd», skrifves det från ett annat håll. Det är en sådan glädje få påpeka dessa rara gåfvor. De äro ju alla bevis på mycken kärlek. Må Gud välsigna gifvarna!

En dag kom det sparbössmedel från skolbarn nere i Småland. Jag tror det skall glädja många att höra, hvad deras lärarinna skref. — »Måtte», skrifver hon, »Guds välsignelse åtföljа dessa små slantar! Han ser ju icke på gåfvans storlek utan på uppsåtet och kärleken hos den gifvande. Och de små äro 'glada gifvare'. Det är en glädje att se deras strålande ögon, när de få lägga en slant i sparbössan. Sista dagen i månaden, när de få tömma den och själfva räkna innehållet, är en stor fröjdedag. Handelsboden med karamellburkarna är ju en stor frestelse för de små, helst den ligger alldeles intill skolan. Men på sista tiden har jag märkt, att det är mycket sällan de använda sina slantar till inköp af godsaker. Slantarna få i stället komma i sparbössan för de små Kinabarnen. Äfven vilja de så gärna höra något om sina små vänner i Kina. Jag tror äfven, att de vilja bedja för dem». — Nog vilja vi väl alla och det af hela vårt hjärta, instämma i denna lärarinnas önskan och bön, att Herren må få bevara detta sinne hos de små, äfven sedan de vuxit upp?

L. B.

FRÅN HEMARBETET.

UNDER DEN SIST FÖRFLUTNA tiden hafva rätt många resor kunnat företagas till olika landsändar. Så har missionär Berg besökt olika platser i Östergötland, Skåne, Småland och Västergötland. Kand. Österberg har rest i Bergslagen, och undertecknad har ledt en serie bibelstudier i Djursholm samt i Kristinehamn deltagit i en konferens för det andliga lifvets fördjupande. Guds Ande har vid dessa tillfällen varit förnimbart nära, och en djup längtan efter Gud har förnummits bland de församlade skarorna. Missionär Wester reser f. n. i Östra Härads Ungdomsförb. föreningar. Vi hoppas att så väl från honom som från missionär Berg få en mer personlig hälsning i något kommande nummer. Kand. Torsten Folke, som gjort en resa till Norrland, har beredvilligt lämnat oss följande hälsning:

»Då jag nu kommit hem från den långa resan genom två tredjedelar af Sveriges rike, känner jag ett behof att få frambära mitt hjärtliga tack för all den vänlighet, som visats mig under färden. Egentligen skulle jag skrifva privat åtminstone till dem, som haft det stora besväret att härbergera mig, men då jag ej nu har tid därtill, är jag glad att få framföra mitt innerliga tack genom tidningen.

Härligt har det varit att få betrakta så mycket af vårt vackra fädernesland, icke minst i dess bedårande höstskrud, men vida mer upplyftande för sinnet och stärkande för tron är att se, huru stor dock skaran är af dem, som skymtat en syn af hedendomens djupa natt och nu gjort Kristi missionsbefallning till sitt lifs motto. Sammanträffandet med så många kära Guds barn inför vår Mästares tron ger en liksom en aning om de än större skarorna, som äro spridda öfver all världen. De arbeta alla på samma mål; de följa alla samme Herres ledning. Och när slöjan till evighetens stora värld en gång drages undan, skola vi säkert träffa mången medkämpe i Guds armé, som vi härnere aldrig sett. Då skola vi tillsammans i evighet begrunda de storverk, som Herren uträttat i världen. Då skola vi se väldiga skördar för Guds rike. Då skola vi börja på allvar att lyfta räntorna af det kapital, som nedlagts på Mästarens altare. Då skall den lofsång aldrig tystna, som härnere ofta varit svag och matt. I Luleå, Piteå, Skellefteå, Umeå, Vännäs, Sollefteå och Östersund , öfverallt arbeta Herrens vänner för Kinas miljoner, och vårt arbete för Herren är icke fåfängt. Det går till seger, ty hans är verket! Han skall ock fullborda det!

Torsten Folke.

*

— Vi bedja att alltfort få innesluta vårt hemarbete i missionsvännernas förböner.

N. H—n.

FÖR S. M. K:S BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN.

ATT YUNCHENG SKONATS FÖR plundring, och att missionär och fru Hahne, då Uanch'uan intogs, ej befunno sig i staden (sid 295).

Att deras och missionens egendom, efter hvad vi ha anledning tro, ej blef skadad eller plundrad (sid. 295).

Att de våra äfven i de andra provinserna skonats från anfall af röfvare.

Att Herrens verk till själars frälsning går framåt midt under den yttre oron i Kina (sid. 297—299).

Att regn fallit, så att höstskörden blifvit god (sid. 295).

Att missionär Bergquist alltsedan sin ankomst till Kina fått åtnjuta så god hälsa (sid. 297).

De frukter, som visat sig af kolportörsverksamheten inom Shanchow-distriktet. — Den skara af Kinas folk, som ända från missionens början fått sina namn skrifna i Lammets lifsbok (sid. 298).

De många nya sökarna i sydvästra delen af Mienchih distrikt. Den familj om tio medlemmar, som i en by kommit till tron. — Guds rikes framgång i Iensi (sid. 299).

Fru Djous förande från mörker till ljus och vittnesbörd om Herren (sid.300—302).

Tacksägelse- och *böneämnen:* Den nya medlem, Kommittén erhållit (sid. 291).

De kärleksgåfvor, som influtit till missionen och hvar och en af de kära gifvarna, icke minst missionens »små vänner» (sid. 291).

De resor, som inom landet göras af hemmavarande bröder, och de uppmuntrande erfarenheter, de under dessa få göra (sid. 292).

Att Yunchengs nye polischef synes så vänligt stämd mot kristendomen. Att han må komma helt öfver på Herrens sida och, när förhållandena blifvit lugnare, må tillåta, att missionsarbete upptages bland stadens polismän. — Den af missionär Blom omtalade unge barberaren och likaså den af honom nämnde unge civilsekreteraren (sid. 293—294).

Den längtan efter evangelium, som alltfort förefinnes i byn Héyao. Fengs nitälskan och försök att bland de infödda troende i Yuncheng väcka mer ansvarskänsla och villighet att deltaga i evangelisationsarbetet (sid. 296).

Böneämnen: Den sådd, som gjordes i de å sid. 296 omtalade unga musikanternas och öfriga åhörares hjärtan.

Missionär Bergquists språkstudier samt lärare (sid. 297).

Att de inre förhållandena i Kina snart må bli lugna. Att missionsarbetet icke må blifva hindradt genom de nuvarande förvecklingarna, och att missionärerna under alla oroligheter må känna sig trygga i vissheten om Herrens närvaro och makt (sid. 297—300).

Att missionens vänner rätt må begagna sig af den frihet, som f. n. står dem till buds att i Kina göra Kristi namn kändt (sid. 298).

Missionär Beinhoffs gosskola i Mienchih med dess 70 gossar samt pioniärarbetet i Shanchow (sid. 298).

Fru Djous anhöriga (sid.300—302).

OM OROLIGHETERNA UNDER SOMMAREN

meddelas rätt mycket i bref från missionär *Carl Blom* liksom ock mycket af intresse om Guds rikes framgång midt under de oroliga tiderna. Han skrifver från *Yuncheng* d. 13 juli:

Den bevakning, som för en tid sedan förlades till missionsstationen, när staden på grund af provinsens självständighetsförklaring förklarades i belägringstillstånd, indrogs i söndags.

Vi hade fått ny kretsintendent, ny öfverbefälhafvare och ny polischef, så det var inte underligt, om den gamla bevakningsordern upphäfdes.

Den nye polischefen kom en dag hit på besök, och så måste jag göra återvisit. Han var en treflig ung man med militärutbildning, hade förut tjänstgjort i Taiyuan fu och Pingyang fu. Han syntes mycket välvilligt stämd

mot kristendomen och sade sig gärna läsa sin bibel. Både i sin hemtrakt och på sina föregående garnisonsorter hade han kommit i beröring med missionen och tydligen erhållit goda intryck. På min fråga, om vi ej kunde få samla polismännen eller på något särskildt sätt komma åt dem med evangelium, svarade han, att det kunde nog ordnas under normala förhållanden, men att för tillfället hvarje man ständigt måste vara på sin post på grund af de oroliga tiderna. I går hörde jag, att Hsiahsien plundrats af röfvare och i dag, att det lär stå en drabbning i Yü-hsiang-distriktet mellan ett röfvareband och militären. Af dylikt framgår, att vaksamhet verkligen är af nöden.

*

Gatukapellet är alltjämt öppet. Vi få dock inga skaror in, ty soldaterna ha ej tid att komma, landtbefolkningen ej heller, sedan regn fallit, så att höstsäden kan sås, och stadsborna äro ej särdeles entusiastiska . Ej heller vilja de riskera något under dessa tider, då ingen vet, hvartåt vinden kan vända sig. Emellertid komma alltid några, och en del komma om och om igen af verkligt intresse. En ung man, barberare till yrket, hade kommit en längre tid och syntes vara gripen af Guds ord. Till slut talade han om att han var son af troende föräldrar, som äro i missionens tjänst i Laohoko, men att han själf förut ej velat veta af Kristus. Nu var han sjuk och i nöd samt började förstå, att han skördade syndens frukt. Genom samtal med evangelisten Kung blef det honom klart, att han måste bekänna sina felsteg för föräldrarna och bedja dem om förlåtelse, innan han kunde vänta att få frid. För ett par dagar sedan kom han åter till gatukapellet och meddelade, full af glädje, att han skrifvit hem till de sina. För att fira tilldragelsen hade han tagit sig en fridag och ville tillbringa den, där Guds ord förkunnades. Nog synes det vara hopp om den mannen både för tiden och evigheten.

*

Några soldater tillhörande den nya garnisonen kommo in häromdagen och började samtala med Kung. Somliga syntes litet ovissa om hvad de skulle tänka. Men då reste sig en ung man, civilsekreterare vid arméns intendentur, och sade: »Jag har allt ifrån min barndom varit bland de kristna uppe i Shou-yang hsien och vet, att läran är god, och att de kristna äro bra människor. Emedan jag är en fattig studerande, har jag för min utkomsts skull nödgats slå mig på detta yrke, men jag läser min bibel och tror på Jesus, fast jag aldrig kommit mig för att gå in i församlingen.» Sedan predikade han en god stund för soldaterna, och med den ställning, han innehar, gjorde det nog verkan.

*

Den 14 juli.

Det synes vara fråga om en öfvergång af Gula floden från Shensisidan. Men vi veta ej, om det är regelbundna trupper som komma, eller något af de röfvarband, som general Chen — Shensiguvernören — besoldat. De ville nog gärna komma åt Yuncheng för saltverkets skull, och just nu ligga stora penningesummor här, som på grund af de oroliga tiderna ej kunnat sändas till det bankkonsortium, som fått Kinas salthandel såsom säkerhet för det stora statslånet under Juan Shih Kais tid.

Den 28 juli.

Sedan jag skref sist, har — dess bättre — ingenting »händt» här, men en hel del möjligheter ha kommit och gått. De två f. d. röfvarehöfdingarne, Wang Fei-hu och Kwo-chien, som sedan förra året varit besoldade af provinsregeringen och följaktligen kunnat väl beväpna och organisera sina skaror, sägas af uppviglare härifrån ha fått löfte om 2,000,000 täls, om de kunde intaga Yuncheng och öfverlämna staden åt sina »principaler». Som de tillsammans hade öfver 20,000 man, och Wang satt såsom kommendant i Tungkuan, under det Kwo hade Hoyang-Hancheng och angränsande distrikt i sin »vård», borde det ju ha varit lätt nog för dem att intaga Yuncheng, men det ser ut som om menige man ej fått nog frihet att vid framkomsten förse sig själfva med hvad de ville, ty på annat sätt kan man ej förklara deras brist på hänförelse samt svaghet i anfallet. Tydligen var det hela afsedt som en sidoakt, så att det ej skulle i större utsträckning ha berört staten men ändock genom salt-inkomsternas förlust varit af tillräcklig betydelse, såsom misskrediterande guvernör Yen — vår högste styresman i Shansi — hos hvem det nu vara månde, som för tillfället regerade i Peking. Vid Tungkuan lär ingen truppöfvergång ens ha försökts, men på fyra andra platser lära banditerna ha kommit öfver i större eller mindre antal. De som flydde, när Ho-tsin-Ishih -Jui-cheng-komplotten exploderade, kort innan August Berg reste hem, ha väl slagit sig ihop med de nytillkomna för att till sist få vara med om bytet. Antagligen var det ett band af sådana, som plundrade Uanch'uan härom dagen, medan Axel och Anna Hahne voro i Peichuang på möte. På stationen synes ingenting ha plundrats, men det blef ju i alla fall för våra syskon en obehaglig öfverraskning vid deras återkomst från byresan.

Efter c:a 14 dars växlande stridslycka, hvarunder en massa gemene sårats och en major troligen fått sätta lifvet till, flodöfvergångar både intagits och återtagits och folket riktigt gått i spänning, lyckades Shensi-trupperna i förgår slå sig igenom och komma in i Linchin. När ilbud därom kom hit, blef det panik bland befolkningen, beroende på att de som hörde kuriren ropa: »De ha kommit in i staden!» trodde, att det var Yuncheng, som menades. Butikerna stängdes, och folket började springa som yra höns. De lugnades ju snart af härvarande soldater, och vi ha sedan fått veta, att Linchin ej blef taget, utan att angriparne fördrefvos. Sedan ha förstärkningar norrifrån anländt, och nu påstås »röfvarne» vara antingen skingrade eller drifna tillbaka öfver floden. Hur det verkligen förhåller sig, vet ännu ingen. Enformighet kan man emellertid nu ej klaga öfver.

*

Under allt har arbetet gått sin gilla gång med predikan, husbesök, sjukbehandling och de vanliga söndagsgudstjänsterna. Evangelisten Feng fick 1/2 månads ferier för ett besök i sitt hem i Hancheng men kom redan efter några dagar tillbaka, ty all trafik öfver floden var afbruten.

Vi ha, Gud ske lof, fått mer regn, så att höstskörden synes tämligen tryggad. Landtbefolkningen är nu också lugn. Må vi blott få fred igen i landet! Alla de tunga »krigsgärder», som utskrifvas på köpmännen öfver hela distriktet för gränsfejdens skull, lämna inga goda märken efter sig.

*

I går e. m. fick jag helt oväntadt hålla en gatupredikan. Några kringvandrande musikanter stämde upp utanför vår port, och jag tyckte det kunde vara roligt för lilla Majastina att få höra och se dem, så jag tog några slantar i fickan och Majastina vid handen samt gick och ställde mig i porten. Det var ju inte mycket att höra på, och inte hade heller många stannat för att lyssna, men när musikanterna slutat och togo upp sin kollekt af åhörarne, bad jag den snälle bokspridaren Hsie, som just kommit, tala litet till dem. Han började också, men (i mitt tycke) i orätt ända, ty han tog sig för att förehålla musikanterna deras ändamålslösa och gagnlösa lif. På detta voro de naturligtvis icke sena att svara, och snart hade vi omkring oss en stor skara intresserade, ty här fanns ju utsikt att få höra på ett stilla gräl. Då tyckte jag det var tid för mig att taga ordet, och jag vet inte, huru länge jag höll på, men nästan alldeles mörkt var det, innan skaran skingrades. Alla hade lyssnat så uppmärksamt. Jag, som varit skral en vecka och sängliggande några dagar, kände mig, under det jag talade, färdig att sjunka till marken hvarje stund och måste för att ej falla hålla mig i dörren. Lilla Majastina klagade sedan öfver, att det gjort ondt i hennes arm, när jag lyft upp henne med ena handen såsom illustration på huru vår himmelske Fader vill och skall lyfta upp sina fallna barn. »Men», tillade hon, »jag är glad, att jag fick visa kineserna, hvad Jesus gör.»

*

I dag på f. m. blef jag riktigt uppmuntrad genom ett samtal med Feng, vår f. d. brefbärare, som tog vid, när Liu dog. Han har ibland talat om att han ville besöka Hé-yao, den plats, där flera för evangelium intresserade bo, som kommo hit i julas. De ha sedan dess ej fått mer än ett par besök. För en tid sedan hade Feng på en marknad träffat några af dem. De hade då klagat öfver att de ej kunde få undervisning. »Om vi bara finge hit en lärare», sade de, »så skulle vi nog, fattiga som vi äro, skjuta ihop säd och sådant som vi ha, så att han finge sitt underhåll och våra barn finge lära sig läsa och vi litet handledning i vår tro.» Feng greps mycket af dessa ord och kände djupt *församlingens plikt* att i någon mån tillgodose detta behof. Han har länge förgäfves sökt få en mer aktiv evangelist-ande in bland de troende, men efter denna direkta vädjan torde han lyckas få åtminstone någon med sig. Trögheten här är stor. Pastorn, så menar man, skall styra med allt. Jag är så glad åt det initiativ, Feng tagit, och fast jag visst vill stödja och leda, där så behöfs, vill jag helst göra det bakom kulisserna, rädd att annars taga bort något af ursprungligheten i planen. Jag hoppas, att ej blott Hé-yao skall få nytta af det planerade biståndet, utan församlingen själf i första hand, och att intresset sedan skall sprida sig till allt vidare kretsar.

BREFAFDELNINGEN.

Utdrag ur ett bref från missionär *Carl Bergquist*, dat. Yuncheng Sha, den 19/6 1917:

. . . . Här har jag det så skönt, som jag kan önska mig i ett främmande och därtill hedniskt land. Det är ju en hel koloni af svenska syskon här. Ibland samlas vi någon eftermiddag en stund, då systrarna ha sina handarbeten och någon af bröderna före-

läser. Dessutom ha vi ju de sköna bönemötena på lördagseftermiddagarna. Det är ett hjärta och en själ i allt.

Mitt dagliga arbete synes mig allt intressantare. Dagarna riktigt flyga. Och hvarför skulle det inte vara intressant, när man får förena i ett två så fängslande ämnen som »språkstudium» och »bibelläsning»? Lägger jag därtill det faktum, att jag nått mitt af Herren fastställda lifsmål och håller på att inhämta det, som skall sätta mig i stånd att meddela Kristus åt Kinas folk, så säger det sig själft, att arbetet är en glädje.

Jag har dessutom en mycket präktig man som lärare. Visserligen är han inte så mycket skolad och talar dessutom lokaldialekt. Men hans manliga (han har varit officer) och sympatiska personlighet och hans varma intresse för att jag skall lära så fort och så bra som möjligt liksom hans synbarligen sympatiska ställning till kristendomen göra, att jag sätter stort värde på honom. Min bön för honom är ju också, att han må bli frälst. Vore tacksam för hjälp härutinnan.

F. n. är det oroligt, ja, bedröfligt med afseende på den inre ställningen här i landet. Kina torde stå inför ännu en revolution. Det är de rojalistiskt-militaristiskt sinnade å ena sidan och de republikanskt-fredligt sinnade å andra sidan, som i själfva verket stå emot hvarandra. Det sägs, att några tusen soldater i dagarna skola komma hit för att tillsammans med de härvarande trogna »skydda» staden. Vi känna oss trygga, dels därför att det inte alls gäller oss, utländingar, dels och framför allt därför att Herren är vårt beskydd. Mandarinen har sändt soldater, som gå vakt omkring missionsstationen. Två stå om dagarna vid stora porten med påskrufvade bajonetter och sofva i gästrummet invid porten om nätterna. Blefve det soldatuppror eller möjligen röfvareöfverfall på staden, kunde vi nog få en oangenäm påhälsning af plundrare — *om Herren så vill.* Vårt lif och hvad vi äga, är alltsammans Herrens gåfvor, ja, hans eget. Allt är i hans hand. Hvarför skulle vi då frukta? Dock, i farans stund pröfvas vår tro. Glömmen oss icke i förbönen, isynnerhet Shensisyskonen, att vår tro i allt må tillväxa, icke rubbas eller komma på skam!

Under allt pågår Herrens verk till själars frälsning. Det kommer en nu och en då, som vill lära känna evangelium om Herren Jesus. Det är en sådan glädje att se unga, präktiga män komma till gudstjänsterna och uppmärksamt lyssna till Herrens ord. Många har han fått här i Kina, och än flera skall han hafva, icke minst på vårt fält.

Vi äro alla friska. Med undantag af ett par dar i våras har jag hela tiden haft den allra bästa hälsa.

I Herren tillgifne

Carl Bergquist.

*

Missionär *O. Beinhoff* skrifver från Mienchih midsommardagen i ett privat bref:

. . . . För tillfället håller jag på att förbereda mig på en evangelistkurs, som skall hållas i Yuncheng i höst. Vi ha en sådan, omfattande en tid af sex år. Våra evangelister samlas för detta ändamål en gång om året. F. ö. är kursen ordnad så, att de på själfstudiets väg kunna komma rätt långt i sin bibelkunskap. Jag är så tacksam för denna tid af förberedelse. Under en sådan känner man, att man får så mycket själf. Det är otroligt, hur litet tid, man illa nog tar sig här ute att i stillhet begrunda och läsa

Guds dyrbara ord. Detta jäktande missionärslif, som på de många, många uppgifterna skall utnyttjas, behöfver en kraftig tillförsel af nytt lif och ny kraft. Jag anser, att sommaren är en sådan där tid af stillhet, afsedd att vederkvicka den inre människan. Mitt ämne under den blifvande kursen är: »Predikolära» och »Israels historia från intåget i Kanaan till Babel». Rikard Anderson undervisar i: »Pauli missionsresor» och »Personligt arbete för Gud». Sedan har Josef Olsson »Lefnadsteckningar öfver vissa af det Gamla testamentets heliga» samt »Profetians betydelse i Gamla testamentet». Efter kursen hålles en examen. Såväl ledare som evangelister sätta mycket värde på dessa kurser. Den tid, vi sålunda äro tillsammans, är i allmänhet en tid af andlig vederkvickelse.

På det nya arbetsfält, som jag fått i uppdrag att öppna, ha vi inte kommit mycket långt. Det går sakta på grund af svårigheterna att skaffa lokaler. Kineserna äro nu för tiden mer än vanligt försiktiga, när det gäller att släppa till hus för missionsändamål. Bestämmelserna för vår vistelse här bli allt flera och allt trängre. Vi åtnjuta f. n. en stor frihet, som är en stor vinst för evangelium. Men huru länge vi få äga denna frihet, är ovisst. Mitt Shanchow-distrikt har bearbetats i många år och på mångahanda sätt, så att en skördetid är att förvänta inom en ej allt för aflägsen framtid. Vi ha redan sett frukterna af en trogen kolportörsverksamhet, ty många äro de som ha läst Guds ord och fattats af dess kraft. Inom Shanchow-distriktet har öppnats en utstation, där tvenne evangelister uppehålla verksamheten. Med stora svårigheter lyckades vi få lokalen, låt vara till ett efter förhållandena mycket högt pris. Men det är ju ändå lönande med tanke på de sanningssökande själarna.

Min tid är delad mellan en skola här i Mienchih med 70 pojkar och pioniärarbetet i Shanchow. För denna ungdomsskara är jag mycket intresserad. Det är en hel liten »Ynglingaafdelning» i och för sig. Att arbeta bland ungdom är i alla fall hoppfullt. Det blir ofta nog något så helt med dessa ungdomar i jämförelse med många af dem, som tillbringat 2/3 af sitt lif i hedendomens mörker. Vi få ju vara glada öfver hvar och en, som blir frigjord, men mångens omvändelse förefaller mig dock blott som ett styckeverk. Hur oändligt svårt för dessa gamla buddister och konfucianister att odeladt lämna sig åt Gud och bli alldeles fria från sitt fäderneärfda väsende! I vår umgängelse med dem få vi lof att ihågkomma det djup, hvarur de blifvit dragna, den dy, ur hvilken de räddats.

Det är mycket intressant att vara härute ibland detta folk. Kinesen är intressant. En stor skara har redan blifvit vunnen, som en gång skall stå inför Lammets tron och lofsjunga honom, som frälst äfven dem genom sitt blod. O, hvilken dag, då alla folk och tungomål skola samlas inför honom, som de ej sett men likväl älskat. Då först skola vi få se, hvad missionen utfört i världen.

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

FÖR EJ LÄNGE SEDAN VAR jag ute på en resa i sydvästra delen af vårt distrikt, d. v. s. till Iiang och Hancheng m. fl. platser. Det var ej mer än tre månader sedan jag sist besökte dessa trakter, men mycket hade på dessa månader hun-

nit förändras. Många nya sökare hade kommit till, hvilka jag ej förut träffat, flera af dem en frukt af evangelisationsveckan.

På en plats hade en hel familj om tio medlemmar kommit till tron. Det var en obeskriflig glädje att se dem alla. Om fadern i denna familj syntes det mig i sanning kunna sägas: »Se, en rätt israelit, i hvilken intet svek är.»

I Iensi, en af våra utstationer i öster, går Guds rike fram med makt. Stora skaror komma till gudstjänsterna i en by tjugu li från staden, och i staden är vårt kapell — det största, vi ha på någon af utstationerna — om söndagarna väl fyldt. Det innebär ju ej, att alla dessa, som komma till gudstjänsterna, också ha kommit till tron på Kristus, men det visar, att Herren verkar med makt rundt omkring oss.

Trots de politiska omhvälfningar, som Kina genomgått under de sista månaderna, och ännu befinner sig uti, har i vår provins, Honan, ett lugn rådt, som är enastående för sådana tider, och för hvilket vi ej kunna annat än af hjärtat tacka Herren.

*

Från att ha haft en något så när konstitutionell regering kommo vi för omkring tre veckor sedan under militärvälde. Som en blixt från en — ej alldeles klar — himmel kom budskapet om, att den år 1912 afsatte kejsaren åter blifvit upphöjd på Kinas tron. Men kejsardömet varade blott i sju dagar. Efter den tiden blef kejsar Hsüen-tung åter afsatt. Nu äro vi under diktatorsvälde. Förre statsministern, Tuan chi-shui, som själf är general och på sin tid var Juan Shih Kais högra hand, lyckades utan vidare motstånd besegra general Chang-Hsüin, som återinfört kejsardömet. Nu är general Tuan ett slags diktator eller envåldshärskare. Frågan är emellertid, huru länge detta kommer att vara. Hela södra Kina kommer troligen att resa sig som en man emot denna despotism, och hvad som kommer att bli följden, är omöjligt att förutsäga. Under allt går dock Guds rike fram i Kina, och ingen kan förhindra det.

Malte Ringberg.

DEN NUVARANDE LAGLÖSHETEN I KINA.

OM DET LAGLÖSHETENS TILLstånd, som f. n. råder på många håll i Kina, skrifver missionär *Malte Ringberg:*

Mycket ofta kan intet göras emot det onda, enär de soldater, som skulle gripa röfvarna och äro utplanterade på småstationer, vid mörkrets inbrott lägga af sina uniformer och själfva gå ut såsom röfvare. När då de, som blifvit plundrade, anmäla brottet på vaktstationen, stå de ansikte mot ansikte med brottslingarna själfva. Så går det till i *mitt* distrikt, Jongning.

På en plats i västra Kina är en kvinna ledare af ett af de många röfvarebanden. Hennes man innehade befattningen förut, men sedan han blifvit gripen och afrättad, fortsatte änkan rörelsen dels för att hämnas, dels för att förtjäna. Hon går själf åstad med sitt band, 100 man starkt. — På ett missionssjukhus funnos samtidigt 12 patienter, som skadats af röfvare. Några hade benbrott, men de flesta ledo af skottsår.

När min hustru och jag på hitresan passerade staden Shanchow och stannade där öfver söndagen, sades det,

att 19 röfvare den dagen arkebuserats af mandarinen. De hade ej långt från Mienchih icke blott plundrat ett välbärgadt hem utan så grymt misshandlat den 30-årige husfadern, att han aflidit. Bl. a. hade de lagt antända rökelsestickor på hans bara kropp, så att de bränt igenom köttet och rätt in på höftbenet. Han hade förut blifvit plundrad, och när banditerna kommo tillbaka, hade han ej flera mulåsnor eller mer spannmål att lämna dem, och så misshandlades han till döds därför.

Så är det ställdt med den idylliska ro, som vi missionärer af illa underrättade personer i våra hemländer beskyllas för att störa. Detta är blott några få exempel bland många.

Det har f. ö. varit mycket dyr tid på grund af bristande nederbörd. Folket här lefver mest af hirs. Förut kostade en skäppa sådan 1300 kinesiska öre. I vår har priset varit 3,100 öre. I en massa hem har *intet* funnits att äta, och röfverierna ha på grund häraf florerat alldeles ofantligt.

EN MOGEN FRUKT.

FÖR NÄRA 18 ÅR SEDAN GJORde jag tillsammans med en evangelist och en bibelkvinna en resa i Puchowdistriktet. Vi besökte då bland andra platser en by 1 ½ sv. mil från staden. Där blefvo vi inbjudna att stanna öfver natten hos en fru Djou. Hon var änka och hade en son, omkring 20 år gammal, som redan då börjat röka opium och gjorde sin moder sorg. Vid aftonbönen på kvällen var ämnet: »De tio jungfrurna». Fru Djou hade visserligen hört evangelium men förstod mycket litet och hade ingen, som egentligen kunde undervisa sig. Inga missionärer voro då bosatta i Puchow. Jag vill minnas, att hon efter detta möte lät sin lampa brinna under natten och låg påklädd »för att vara redo, när Brudgummen skulle komma». Ordet hade gjort intryck på henne, men hon hade ej fattat dess inre mening.

Åren gingo. Våren 1910 höllo vi en bibelkurs för kvinnor. Till denna kom fru Djou med. Kvinnorna voro fördelade i två klasser, och hon var med bland de icke läskunniga. Fröken Nylin genomgick med dessa de viktigaste händelserna ur Jesu lif. Fru Djou var mycket uppmärksam. När de kommo till berättelsen om Jesu död, blef hon så gripen, att hon plötsligt afbröt undervisningen och utropade: »Är detta, att Jesus dog på korset, grunden till vår frälsning? Det har jag aldrig förstått förr, fastän jag hört så mycket af läran.» Från denna dag försiggick en förändring med henne.

Då hon kom till staden nästa gång, vid vårens stormöte, var äfven hennes yttre förändradt. Hon hade tagit af sitt fotbandage och satt upp sitt hår på ett mycket enklare sätt, än kvinnorna i den trakten ha det. Som hon ej vågade försöka gå den långa vägen med »lösta» fötter och nya skor, hade hon de gamla på, tills hon kom utanför staden; där bytte hon. Vi kände knappast igen vår kära fru Djou.

Under följande sommar brukade hon och en annan troende kvinna i deras by gå ut tillsammans och vittna om Herren för de kvinnor, de träffade. »Fru Djou har trott på Herren förut, men *nu gör hon det riktigt*», var det vittnesbörd, hon fick af sina grannar.

Vid höstens stormöte infann hon sig åter i staden. Nu begärde hon att få bli döpt. »Från hvilken tid räknar ni er omvändelse?» var den fråga, som ställdes till henne af missionär Wester vid dopförhöret. »Jo, jag blef

omvänd vid bibelkursen på våren, då jag hörde, att Jesu död är grunden för vår frälsning.» »Det var klart ljud», sade sedan missionär W. Och så blef fru Djou genom dopet upptagen i församlingen.

Hon ifrade nu mycket för sin sons frälsning, och Gud hörde också »en moders böner». Följande sommar, då han var anställd i missionär W—s tjänst, var han så förändrad. Och då han på hösten bad att få bli döpt, kunde församlingen ej annat än villfara hans begäran. Modern hade nu fått sin son med sig, och hennes glädje var stor.

Våren 1914 behöfdes en husmoder för flickskolan, och på sonens begäran fick fru Djou platsen. Hon var ju till åren kommen men frisk och kry. Denna sin post skötte hon med trohet. Hon gjorde, hvad hon gjorde, för Herren. När tillfälle gafs, gick hon också med bibelkvinnan ut i staden och vittnade om Herren. Den senare tiden började emellertid hennes krafter aftaga, och som samtidigt elevantalet ökades, måste hon ägna sig uteslutande åt skolan.

När jag julen 1915 gästade Puchow, var fru Djou ännu inte hemrest. Det var en ömsesidig glädje att få träffas. Jag fäste mig särskildt vid att hon i sina samtal alltid talade om Gud och de himmelska tingen. Det var så tydligt, att hennes hjärta var upptaget med hennes Frälsare och med hvad han gjort för henne. Så skildes vi — för att mötas »därhemma».

FRU DJOU (till höger).

I slutet af mars månad 1916 började fru Djou bli klen och fick feber. Fröken Nylin ville, att hon skulle hvila, men hon höll på i det längsta. Tisdagen den 28 mars blef hon dock så dålig, att hon bad att få resa hem. »Jag är gammal», sade hon, »och man vet icke, hur denna sjukdom kan sluta.» Redan dagen därpå hyrdes vagn, och hennes son följde med henne hem. Hon hade, trots sin sjukdom, ingen tanke på sig själf, utan var endast bekymrad för hvem som nu

skulle kunna sköta hennes plats i skolan och hennes sons hos missionär Westers. Hemkommen blef hon snart fri från febern men fick i stället svår värk i benen. Äfven denna värk släppte dock snart, sedan hon fått medicin från staden. Hon blef så stilla. Söndagsaftonen den 2 april 1916 kom Herren Jesus för att hämta henne. Hon var redo, olja fanns i hennes lampa, och hon var iklädd »rättfärdighetens skänkta skrud».

Torsdagen den 6 april, en härlig vårmorgon, då fruktträden stodo i blom, bäddades fru Djou i sitt sista hvilorum. »Hon var en god, gammal kvinna», var det allmänna vittnesbördet om henne, äfven bland hedniska släktingar och vänner. För de förra hade hon mycket bedit men fick ej se någon af dem komma med på vägen. I, som läsen detta, viljen I ej bedja om deras frälsning såsom en minnesblomma lagd på fru Djous graf? Låtom oss äfven gemensamt tacka Gud för denna själ, som han förde ut ur mörkret in i sitt underbara ljus!

Fru Djou's gamla vän,
Frida Prytz.

UTTALANDE AF EN KINES.

ATT DE KINESISKA KRISTNA hafva nit för Gud, visar följande uttalande af en ibland dem:

»Det är en plikt för hvarje kristen att förkunna evangelium. Försummar han att föra det glada budskapet till andra, är han otacksam mot Gud och ådrager sig skuld gentemot sin nästa. Förkunnar han ej evangelium, ådrager han sig äfven pliktförgätenhetens straff.

Gud betraktar oss som förvaltare. Om vi, som från honom fått mottaga frälsningens mångfaldiga välsignelse, äro ovilliga att gifva andra del af en sådan frälsning, visa vi oss vara onyttiga tjänare.

Hvarje människa är sin nästas broder. Den kristne är pliktig att älska sin broder. Om vi icke älska vår broder, som vi se, huru skola vi då kunna älska Gud, som vi icke se? Försumma vi att utöfva vår plikt, hur skall det då bli, när vi nödgas att träda fram inför vår Herre med tomma händer?

Huru se vi saken? Människor lefva i världen utan hopp. Därför hafva de ingen tro, och utan tro äro de i saknad af kraft, och så blir lifvet utan frukt. De religioner, människan skapat åt sig själf, förorda självförtröstan, men denna leder till ett lif, ledt af självviska motiv. Följden blir, att man gör intet för att vara andra till gagn. Om man åter vet, hvad det är att förlita sig på Gud, då drifves man af hans Ande att leda andra till honom. Hvar och en som har, åt honom skall varda gifvet, så att han får öfvernog, men den, som icke har, från honom skall tagas också det han har.»

När republiken infördes i Kina, var vårt land i den ondes våld och vårt folk bundet i girighetens och lustans fjättrar. Äfven nu lura faror öfverallt. Det är tid på att något göres. Skulle ej hvarje kristen i Kina så bära vittne om sanningen, att de blinda få sin syn, att de döfva begynna höra, och att alla föras in i frälsningens ark?

Patriotism är f. n. lösensordet. Men älska vi vårt land, måste vi söka frälsa vårt land, och vilja vi frälsa vårt land, måste vi söka frälsa människor. För att frälsa människor måste vi förkunna evangelium. Hvarför skulle ej vi kunna få en sådan pingsttid, som Korea fått? Låt oss

därför, vi kinesiska kristna, såsom en man resa oss och föra det glada budskapet till alla våra landsmän rundtom i alla delar af Kina!»

TILL RED. INSÄND MISSIONSLITTERATUR.

På obanade stigar. Tjugufem år i Ost-Turkestan. Svenska Missionsförbundets mission i Ost-Turkestan. Illustrerade skildringar af missionärer. Redigerad af J. E. Lundahl. Stockholm. Svenska Missionsförbundets förlag. Pris 6 kr.

Till de två förut på Missionsförbundets förlag utgifna 25-års-jubileumsböckerna med afseende på arbetet i Kongo och Kina har nu fogats en tredje, som skildrar missionen i Ost-Turkestan. Redan själfva titeln anger på ett träffande sätt det som varit karaktäristiskt för arbetet i dessa isolerade bygder. Svensk missionslitteratur har i denna bok fått ett i hög grad värdefullt tillskott. De föregående böckerna ha ju fått ett godt mottagande och äro väl kända. »På obanade stigar» öfverträffar om möjligt sina föregångare. Illustrationsmaterialet är ypperligt och hela utstyrseln förstklassig. Missionssekreterare J. E. Lundahl, som redigerat »På obanade stigar», har gjort detta på ett mycket förtjänstfullt sätt. Boken, som är värd en vidsträckt spridning, fyller äfven högt ställda anspråk.

ADRESSER:

Fröken *Ebba Burén*, Sturegat. 17, 3 tr. Stockholm Ö.

Missionär *August Berg*, S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55 2 tr., Stockholm C.

HEMGÅNGET OMBUD.

Sönd. d. 28 oktober insomnade i stilla frid efter 3 månaders sjukdom grosshandl. *Lars Johan Wahlström* i en ålder af 54 år.

Denne broder tjänade under många år som missionens ombud först i Göteborg, sedan i Stockholm. Efter sin hitflyttning saknades han aldrig på missionens möten. Städse visade han det varmaste intresse. Icke minst står Barnens Hem i stor tacksamhetsskuld till den hemgångne. Genom hans och hans makas offervillighet öppnades och underhölls den viktiga utstationen Hua In Miao i Kina.

Stilla och anspråkslös till sitt väsen var denne broder en helhjärtad kristen, ytterst noga att i alla sina handlingar, äfven sitt affärslif göra endast sådant, som var Gud välbehagligt.

Vi tacka Gud för hvad han gifvit S. M. K. genom den nu hemgångne, djupt saknade vännen och bedja, att Herren må hugsvala hans efterlämnade kära maka och barn.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

MISSIONSKALENDERN »HANS stjärna i Östern» utkommer inom kort i sin 14:e årgång, illustrerad och med omväxlande innehåll.

Efter ett synnerligen tilltalande poem af frkn Ester Jonsson, »På vakt i natten», följer en betraktelse af missionär N. Högman, hvari på ett gripande sätt framställas »tidens tecken», tankar som väckts under det så händelserika året 1917, och hvad dessa tecken hafva att säga Guds folk. »Cecilia Bonnell» är rubriken på en därefter följande biografi, skildrande en Herrens tjänarinna, som, fylld af tro och kärlek, under många år i Shanghai utfört räddningsarbete bland de tusentals unga kinesiska flickor, som af sina anhöriga sålts till ett lif i

den mest förnedrande synd. Så lämnas målande skildringar från fältet och meddelanden om hvad Guds nåd fått verka hos både män och kvinnor af Kinas folk. Ingen torde, utan att hjärtat fylles af lof till Gud, kunna läsa om »Mor Iang», om »Buddistprästen, som blef kristen», om »Äldste Ki Ming-ko», om Johan o. s. v. En artikel af stort intresse och värde är »Ett studium af missionskallelsen», öfvers. och bearbetn. af N. Högman.

Priset på kalendern måste tyvärr i år på grund af de förhöjda tryckningsomkostnaderna sättas något högre än förut. Sålunda kommer kalendern att häftad kosta 1 kr. för ex., kart. 1: 25 och i klotband 1: 50. När minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens exp., Drottninggatan 55, Stockholm C., lämnas 25 % rabatt. Däremot lämnas icke portot fritt.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottningg. 55, 2 tr., af

Fru *Maria Berg*,
Handtverkaregatan 28, 1 tr.

Fröken *Emma Beskow*.
Sturegat. 56, 4 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli*,
Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Isabel Faxe*,
Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Bell Fries*,
Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren*,
Fjellstedtska skolan, Upsala.

Fru *Mina Johansson*,
Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist*,
Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*,
Äppelviken.

Fröken *Louise Schön*.
Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *S. Storckenfeldt*,
Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*,
Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fru *Elisabeth Tham*.
Hofslagaregat. 5, 4 tr.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Jesus, hjälp mig vandra. — Våra vapen i striden. — Ny medlem i kommittén. — Från Expeditionen. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Om oroligheterna under sommaren. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Den nuvarande laglösheten i Kina. — En mogen frukt. — Uttalande af en kines. — Till Red insänd missionslitteratur. — Adresser. — Hemgånget ombud. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

STOCKHOLM 1917. NORD. BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 22. ÅRG. 22. 15 NOVEMBER 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

以便以設耳 KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND" 耶和華以拉

EBENEZER JEHOVAH JIRE

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

VÄRLDEN FÖR KRISTUS OCH KRISTUS FÖR VÄRLDEN.*

Ef. 6: 10—13.

HÄR HAR REDAN VIDRÖRTS den väldiga strid, som f. n. pågår. Historien har aldrig sett dess like. Men det pågår ock en annan strid, en strid, som leder sitt ursprung ända ifrån fallets dag, till fiendskapen mellan kvinnans säd och ormens säd. Den pågår med oförminskad kraft, och den skall pågå, ända till dess Fridsfursten upprättat sitt rike här på jorden.

Vår text talar om att denna strid icke är en strid mot kött och blod utan mot andevärldens krafter och de väldigheter, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Det är hednaaposteln Paulus, som så talar. Han stod själf midt uppe i striden. Han förstod missionsverksamheten. Men ännu är det många, som mena, att missionsverksamheten såväl i våra dagar som under andra lugnare förhållanden är något oberättigadt af den anledningen, att vi icke, som de anse, böra »störa hedningarna i deras idylliska ro, att de hafva det bra, som de hafva det, och att det därför är orätt af oss att gå ut till dem och predika evangelium, som söndrar familjerna och

* Föredrag af missionär *August Berg* vid ett af Allm. Sv. Missionskonferensens kvinnokommitté i K. F. U. K:s hörsal anordnadt möte för belysande af de rådande stora behofven af flera medhjälpare på missionsfältet.

inom desamma orsakar split och stridigheter.»

Den som så talar, visar genom sådana uttalanden sin egen okunnighet. Han visar ock, att han icke förstår, hvad striden gäller, nämligen hvad Paulus kallar »ondskans andemakter, som härska i denna värld». Det är verkligheter det gäller, icke något hopdiktadt utan en strid, som kräfver, att kämparna hafva påtagit sig hela Guds vapenrustning.

Detta ord påminner om ett annat, som återfinnes hos evangelisten Lukas i kap. 11. Där betecknar vår Frälsare denna världens furste, satan, såsom den starke men sig själf såsom den starkare. I vår text talas om vikten för Guds tjänare att vara iförda hela Guds vapenrustning. Det finnes en gudomlig vapenrustning och en satanisk. Den gudomliga vapenrustningen är smidd, om jag så får uttrycka mig, däruppe hos vår Gud, hos ljusets Fader. Och den sataniska vapenrustningen är smidd nere hos mörkrets furste. De vapen, som kämparna på ömse sidor använda, äro lika de furstar, som gifvit dem dessa vapen.

Nu uppmanas vi, Guds tjänare, att ikläda oss hela Guds vapenrustning. Guds vapenrustning utgöres af tro och kärlek, och genom dessa vapen öfvervinnas otro, mörker och hat.

Om nu den frågan framställes: »Hur tar det sig f. n. ut här i världen? Hur te sig slagfältet och utsikterna för Guds tjänare?» skulle jag i första rummet vilja säga, att Guds Son sitter ännu på Faderns högra sida och ropar till oss här nere på jorden: »All makt i himmel och på jord är gifven åt mig.» Det är det första, vi skola stanna för, att all makt är gifven åt vår uppståndne och himlafarne Frälsare.

Det andra, vi skola stanna för, är det faktum, att världen nu ligger öppen för oss. Nästan alla dörrar till de hedniska länderna stå vidöppna.

Den tredje sanningen är den, att *två tredjedelar* af människosläktet ännu aldrig hört evangelium.

Den fjärde sanningen är, att muhammedanismen och hedendomen proportionsvis göra större framsteg än kristendomen.

Och så må vi till slut stanna inför vår stora uppgift och vårt stora behof. Det behöfs hos den kristna församlingen ett uppryckande och uppvaknande. Vi behöfva *bedja* på ett annat sätt än förr. Vi behöfva *gifva* på ett annat sätt än förr. Vi behöfva *offra* oss själfva på ett annat sätt än tillförene. *Så* älskade Gud världen! Hur älskade han? Han älskade så, att han gaf icke några smulor utan det bästa han ägde, sin enfödde Son, på det att hvar och en som tror på honom, icke skall förgås utan hafva evigt lif.

Det är oändligt stort att få vara en medintresserad och medarbetare i Guds stora frälsningsplan. Missionen är djupt allvarlig. Missionsarbete kunna vi icke leka. Den som leker med missionsarbetet icke endast skadar sig själf utan också det arbete, med hvilket han är sysselsatt.

Det är ett uppbåd i dag bland kvinnliga missionsvänner. En stor skara

kvinnor hafva under det pågående världskriget begifvit sig ut i striden för att med köttsliga vapen kämpa mot kött och blod. I de flesta fall hafva de gjort det hemligt. De hafva icke velat förråda, att de varit kvinnor. I Ryssland finns det ock, som vi veta, en kvinnohär, kvinnliga amazoner i det tjugonde århundradet. Men nu är här i dag fråga om ett annat uppbåd, ett uppbåd till Guds skara, till Herrens tjänarinnor i vår hufvudstad och i vårt land. Det heter i Domareboken: »Upp, upp, Debora! Upp, upp, sjung en sång! Stor blef skaran af segerfirande kvinnor.»

När jag lyssnade till fru Högbergs allvarligt manande och kallande rop att få mer arbetare för Ost-Turkestan, kände jag, man som jag var: »Ack, jag skulle så gärna vilja fara till Ost-Turkestan.» Och när jag lyssnade till fröken Hellgrens varma tal om sina älskade zuluer, så kände jag: »Ack, jag skulle så gärna vilja fara till Sydafrika och arbeta bland zuluerna.» Och likväl, jag går hvarje dag och väntar att få fara tillbaka till mina kineser. Nu undrar jag, hur det har känts bland eder här, I kära unga kvinnor, om någon bland eder förnummit något af den där kallelsen att gå till Ost-Turkestan, till Sydafrika, till Indien eller kanske till Kina. »Vid Rubens bäckar höllos stora rådslag.» Det är en rådsförsamling så god som någon annan, som här i dag är församlad i K. F. U. K:s hörsal. »Upp, upp, Debora! Upp, upp och sjung en segersång, ty stor är skaran af segerfirande kvinnor.» Upp, I svenska kvinnor, och fallen med in i ledet! I hafven hört, hurusom det finns platser att fylla, platser, som hafva stått tomma i åratal. Jag kände, när jag för en stund sedan såg på duken här bilder af sjukhusen i Kaschgar och Jarkand och i Dundee i Sydafrika: »Så skulle jag vilja visa bilder af vårt sjukhus i Kina.» — Den bilden vore lätt att visa. Den ter sig så: Det finns *intet!*

Vi hafva till slut ännu något annat att påpeka, och det är, att vi hafva den oss af Gud anförtrodda skatten *i lerkärl.* Ett lerkärl, hur bräckligt och skört kan det icke vara men ändock ha sin stora betydelse, en stor uppgift att utföra! Det finns i vårt land en Herrens tjänarinna, som står på en undangömd plats långt nere i vårt land, och som där har fått vara till stor välsignelse. Hon är en moder i Israel för gammal och ung. Hon kallar sig för ett lerkärl. För någon tid sedan fick hon kallelse att komma till en annan plats och där utföra ett Guds verk. Hon öfvervägde saken noga inför Herren, och till slut skref hon: »Jag har i min ägo två lerkrukor. De äro spruckna båda två. Men där de stå på sin plats, kunna de göra någon nytta. Flyttar jag dem, falla de sannolikt sönder. Jag är själf ett sprucket lerkärl. Låt mig stå, där jag är! Jag befarar annars, att om jag flyttas, går jag sönder och blir till ingen nytta.» — Nu tänkte jag, att våra kvinnliga missionsarbetare här hemma och därute äro också lerkärl. Ja, de äro att likna vid det

där alabasterkärlet, som Maria bröt sönder öfver sin Mästares hufvud, hvarvid nardusdoften uppfyllde huset. Det ligger en skatt i lerkärlet. Denna skatt är det älskande, bedjande, försakande hjärtat, drifvet af Kristi kärlek. Och ännu mer, skatten är evangelium om riket, om Guds Son, som så älskade oss, att han gaf sig själf för oss. Denna skatt förvaras i lerkärl, på det att den öfversvinneliga kraften må vara Guds och icke af oss.

Vill du bryta ditt lerkärl öfver din Mästares hufvud där ute i Turkestan? Vill du bryta ditt lerkärl öfver din Mästares hufvud där nere i Sydafrika? Vill du bryta ditt lilla lerkärl, ditt alabasterkärl, öfver din Mästares hufvud där ute i Kina? *Kristi* sinne, det är *missions*sinne. Kristus älskade församlingen och utgaf sig själf för henne. *Världen för Kristus och Kristus för världen.* Må det vara alla Jesu Kristi lärjungars valspråk! Amen.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: DEN rikliga skörd, som under de gångna åren vunnits för Herren äfven genom sådana sökare, som före sin död icke kunnat införlifvas med församlingen. — Att evangelium visat sig som en Guds kraft till frälsning äfven för många, som för blott några år tillbaka voro hätska fiender (sid. 309).

Att äfven den hårdarbetade tegen i Sinan med omnejd börjat blomstra. — De läkedomsunder som Herren till svar på bön utfört genom flera af de infödda kristna, och som mångenstädes banat väg för evangelii budskap. — Att så många af de städer, som förr voro tillbommade för evangelii budbärare, öppnat sina portar — att hela fältet numer står öppet (sid. 310).

Att Herren gifvit medel till inköp af grottlägenheter i trakten af Chiehchow i och för sommarvistelse. — Att vid röfvarnas öfverfall af Ching teo missionens nyöppnade utstation blef skonad, och att ingen af de troende skadades. — Att utvidgningen och förbättringen af gosskolans lokal fortskridit så långt, att ett 80-tal elever nu kunna mottagas (sid. 311, 312).

Att Gud bevarat missionär Bergling vid hälsa under hans nära 25-åriga arbetstid i Kina (sid. 312).

Att Herren hörde missionär och fru Andersons böner om medel till infödda evangelister och till fyllande af andra behof. — Att Guds rike på S. M. K:s fält går fram med makt trots oron i politiskt hänseende (sid. 313).

Det härliga regn, som till svar på bön föll i juli, hvarigenom fältet skonats för hungersnöd (sid. 313).

Tacksägelse- och böneämnen: De barn, som besökt missionens skolor, där lärt älska Jesus och i sina hem frimodigt bekänna hans namn (sid. 310).

Att kapellbygget i Chiehchow kunnat börja förberedas. — Behofvet af mera medel till kapellets uppförande (sid. 312).

Att de frivilliga medarbetarna i Hoyangs och Hanchengs distrikt kommit därhän, att de börjat underhålla en egen evangelist. — Denne man, Wang, och hans arbete i Si-teo-distriktet (sid. 313).

De 3 för Hanchengdistriktet nyvalda diakonerna (sid. 313).

Att missionär och fru Andersons lille Arne blifvit något bättre. Att

den lille om möjligt må bli fullt återställd (sid. 313).

Att Herren under sommaren stärkt vår syster, fru Hilma Tjäder, och att hon i vinter må få kraft att besöka byarna och undervisa kvinnorna. — Den infödda lärarinnan »Klara», att hon må bli till allt större välsignelse. — De öppnade dörrarna i Ching-teo-chen (sid. 313, 314).

Svenska kyrkans första missionär för Kina, frkn Ruth Nathorst (sid. 316).

Böneämnen: Alla»hemliga»lärjungar, som sakna mod att bryta med de hedniska bruken och sedvänjorna. — Alla som för Jesusnamnets skull af sina anhöriga få lida förföljelse (sid. 309).

Att ännu mer af den utsådda säden må bära frukt till själars frälsning och Herrens ära. — Flera arbetare för de ännu obesådda tegarna (sid. 310, 311).

Behöfliga medel för arbetet i Ching-teo (sid. 312).

Gosskolan i Chiehchow, att Herrens Ande må få makt med de unga och deras lärare. Att sådana elever må föras till skolan, som kunna vinnas för Herren och fostras till hans tjänare (sid. 312).

SÅDD OCH SKÖRD.

Af *Maria Pettersson.*

DET ÄR SVÅRT ATT SKRIFVA om ett fält, där så många sått med olika uppfattning af arbetets halt och utsträckning.

Enligt min uppfattning har Herren gifvit riklig skörd icke minst genom de vittnesbörd, som aflagts för barn och anhöriga af sökare efter Gud, som icke hunnit före sin död förenas med församlingen. Än får man höra en dotter säga: »Min mor dog i tron på Jesus och var så lycklig. Hon bad oss icke bränna rökelse efter hennes död.» Än hör man en son säga: »Min fars testamente till mig var: 'Son, utfyll min plats som en kristen, då jag gått bort! Försumma icke gudstjänsterna o. s. v.'»

Stundom säger någon: »Min farmor eller min syster var en församlingsmedlem. Nu vill jag, att mina barn skola gå i eder skola.»

Liknande uttalanden få vi ofta höra.

Omgifna af hedniska förhållanden äro dessa, som så tala, ofta till det yttre fjättrade vid hedniska bruk och sedvänjor, liksom infattade i en ram, ur hvilken de icke kunna bryta sig ut. Innerst i hjärtat hysa de nog den öfvertygelsen, att den lära, vi förkunna, är rätt, och att de borde efterfölja sina hädangångnas exempel, deras, som i lifvets sista stund tillrådt dem att följa det ljus, hvilket strålat dem tillmötes. Men när förföljelse hotat, har ordets säd kväfts hos många. Hos andra åter har det haft så djupa rötter, att det efter hand åstadkommit en hel öfvergång.

En man, som före år 1910 besökte mötena i Sinan och då äfven lärde känna Herren som en bönhörande Gud, har i år förenats med församlingen. I hans hem komma nog flera efter.

»Läran banar väg för sig själf.» Det vittnesbördet kunna äfven många afgifva, som för ett tiotal år tillbaka voro våra hätskaste fiender. De se nu gärna, att vi besöka deras sjuka. Och då de kunna, bevisa de oss mycken välvilja. Deras sinne är med ett ord omstämdt, ehuru de ännu äro bundna i hedendomens mångahanda förslafvande sedvänjor. Det yngre släktet torde mer definitivt skilja sig från det äldre och som en Josua och Kaleb med trons frimodighet ingå i Guds Kanaan, bekämpande hans fiender. Till en början få såsom dessa,

skall det visa sig, att skaran blifvit allt större af dem, som icke tillbedt guldkalfven eller knorrat mot Mose utan villigt lydt Guds i deras hjärtan och sinnen skrifna lag.

»Begär hvad du vill, mor», sade en liten gosse vid namn 'Dubbel lycka', »men att på hedniskt vis nedfalla för dig och dyrka dig, kan jag icke.» Moderns harm förråddes därigenom att hon med hårda ord följde sin son ända till vår port och därvid icke sparade på käppen.

»Vi kunna icke tillbedja de döda. Endast Gud är tillbedjansvärd», säger en annan liten pilt till sina närmaste, som vilja nödga honom att gå med för att offra vid någon anhörigs graf.

»Jag skall predika evangelium», säger en tredje med sådan öfvertygelse, att den kommer oss att tro, det Herren från moderlifvet utvalt honom till ett redskap åt sig.

De som nu utgöra eleverna i det manliga och kvinnliga seminariet eller intagit sin plats bland medhjälparkåren på vårt fält eller såsom Herrens tjänare redan slutat sin lifsgärning, voro för tjugo år sedan små barn, som misstroget betraktade oss, när vi passerade deras byar. Visar icke detta, att utsädet burit skörd?

Många ogrodda korn ligga dock helt visst kvar på obevattnade platser. Endast om vi beså och bevattna den delvis röjda marken, skall den bli lik en härlig örtagård, där rättfärdighetens blomster i rik färgprakt skola bekläda den nu så enfärgade marken. För tre år sedan fyllde en myckenhet sten den lilla flodstranden utanför vår stad. Nu finns det så sparsamt med sten, att den betingar samma pris som brändt tegel. Hur kommer sig detta? Jo, stenen har genom träget arbete af ung och gammal hämtats upp och försålts till järnvägen. Och utmed floden, där stenen förut fanns, vajar nu en härlig skörd af olika sädesslag. »Allt är vordet nytt». Så skall också evangelii åkerteg rensas från stenar, innan skörd kan väntas (Jes. 57: 14).

De vänner, som genom S. L. följt med missionens utveckling på vår åkerteg i Sinan, veta, att den till en början var ganska hårdarbetad. Det var icke lätt att få fast fot i Honan. Att sofva under bar himmel, att bli motsagd, ja, hotad till lifvet, var något, som de första arbetarna nog alla voro med om, vare sig de voro infödda eller utländingar. Evangelii budskap fick först spridas under resor, som gällde Sinan och Yongning. Herren stadfäste ock ordet med efterföljande tecken. Icke sällan förekommo läkedomsunder till svar på de inföddas böner, och så slog ordet rot i en del byar.

Städerna hålla sig i regel längst tillbommade för evangelii budbärare. Emellertid blefvo efterhand Sinan och Yongning och sedermera Honanfu och Mienchih boningsorter för utländska missionärer — Yongning åtminstone tidvis Och numer torde det icke röna stort motstånd, om korsets fana planteras i hittills af missionärer mindre besökta städer, ty »deras ord har», som Paulus uttrycker sig, »utgått till jordens ändar». I stort sedt, menar jag, är missionen så till vida känd, att de styrande i en stad mindre hårdnackadt än förr motsätta sig, att en missionär bosätter sig där.

Kom därför snart hitut, du käre missionsvän, som af Herren känner dig kallad att i Kina verka hans verk! Kom hit och begynn arbetet på de ännu obesådda tegarna! »Gå *i dag* i min vingård!» (Matt. 21: 28) säger den store vingårdsherren till mången, som ännu dröjer, fastän han räknar sig som en af hans husfolk.

Visst har äfven fienden likt en dold mask i jorden lyckats fälla månget

lofvande sädesstånd, innan det hunnit bära fullbordadt hvete i axet. Vi få dock innerligt glädjas öfver att icke skadan blifvit större, än den blifvit. Hela fältet står oss öppet. Skola vi utnyttja detta härliga tillfälle, eller skola vi låta andra ostördt få utså sådant, som kan lända Guds rike till skada? Ovännen söker alltjämt tillfälle att så ogräs ibland hvetet.

Skola icke äfven från S. M. K:s åkerfält skaror tåga mot Sion? Jes. 2: 3. Har icke också vårt fält sina martyrgrafvar?

Se hednaskaror tåga
i långa slutna led.
Den väg, de efterfråga,
går öfver öde hed.

De längta in i hvilan,
dit korsmärkt skara gick,
som under boxarbilan
sitt blodsdop tidigt fick.

De höra med till släkten
af Kinas martyrstam,
de bära helga dräkten
och följa helt Guds Lamm.

De stadigt se mot målet,
dit förstlingsskaran gått,
som trotsat bilan, bålet,
och månget prof bestått.

Hur väcktes denna längtan,
hur grep den deras håg,
den djupa hjärteträngtan,
som sports hos hög och låg?

Och svaret till oss ljuder
med fast, enhällig ton:
Vi hörde martyrropen,
som trängde från Guds tron.

Nu är den slutad striden,
de samlats kring Guds tron,
de smaka sabbatsfriden
och höja jublets ton.

De mana oss att följa
i helga Lammets spår.
Hän öfver ök'n och bölja,
tills segern ock är vår.

NÅGRA TACKSAMHETENS ORD FRÅN CHIEHCHOW.

NU ÄR DEN SKÖNA SOMMARvistelsen i våra svala grottor slut, och höstterminens arbete i gossskolan och utomhus har tagit sin början. Vi äro så tacksamma, att Herren sändt oss medel till inköp af grottegendomen. Utvecklingsmöjligheter finnas där ock. Det vore ju godt om flera syskon finge svalka och hvila på närmare håll. Alla kunna ju icke årligen företaga den långa resan till Chikung eller andra mer aflägsna platser.

Under försommaren hade vi en grottbyggare här, som lämnade kostnadsförslag å 1) renoverandet af de fyra gamla grottorna, 2) hvälfvandet af tre nya, 3) ladugårdens flyttande åt sidan och 4) uppförandet af en jordmur med lämplig port. Detta senare moment är högst önskligt, ty under juli månad hade vi tre besök af en tjuf, och en afton höll en varg på att skrämma slag på kocken och springpojken, då de skulle gifva kon nattfoder. En enkel jordmur kring egendomen borde kunna utestänga både två- och fyrbenta, objudna gäster.

Röfvare från Shensi ha denna sommar grasserat i våra trakter. Till köpingen *Ching-teo*, där vår nyöppnade utstation är belägen, anlände sönd. e. m. d. 5 aug. ett röfvareband på omkring 40 man. Sex af de rikaste affärerna plundrades, pantbanken inberäknad. Inalles lära mellan 2 och 3,000 täl (1 täl f. n. = kr. 3) ha bortförts. Polisen lyste med sin frånvaro. Evangelisten Ü berättar i bref, att hvarken den lilla missionsstationen eller någon af de troende antastades. Han talar äfven med smärta om hur det kinesiska folket

mest tänker på sin egen fördel och saknar samhörighetskänsla och kärlek. — För arbetet i Ching-teu behöfvas f. ö. medel till en evangelist, till hyran och till ett litet kök.

I skolan håller arbetet med uppförandet af de båda kinesiska tvåvåningshusen på att afslutas. Vi få nu, Herrens godhet till pris, ett bönerum (för eleverna), två nya klassrum, ett nytt rum för lärare, ett sjukrum samt flera sofrum för eleverna. Plats finnes nu för ett 80-tal gossar. Må Herren sända sådana, som kunna vinnas för honom och fostras till hans tjänare! Dessutom har en ny gymnastikplan förvärfvats, som dock tyvärr ej ligger omedelbart intill skolan. För tomten mellan skolgården och det blifvande kapellet, hvilken vi hela tiden hoppats få köpa, begärdes en så stor summa, att vi ej kunde gå i land därmed.

Den 6 juni hölls examen, då vi hade glädjen att utom andra intresserade ha vår ordförande, br. A. Berg, med fru och br. Bergquist ibland oss. Andan i skolan har under vårterminen tyvärr ej varit, hvad man skulle önskat. Fyra elever ha måst uteslutas på grund af dåligt uppförande. En viss lärares inflytande har kanske ej heller varit till det bästa. Läraren i modersmålet för de högre klasserna, herr Hou, ej kristen men en respektabel man, tröstade mig med att »tjufnad och hemliga laster äro mycket vanliga i statens skolor». »Och», tillade han, »lärarna där våga ej af fruktan för hämnd från elevers och föräldrars sida frånskilja dåliga element utan låtsa, att de ej veta om förhållandet.» Ja, lärare och elever i vissa skolor både spela och dricka och enas ofta om allehanda underslef gent emot skolinspektören. Vi få här långt inne i landet, som vi äro, *tjäna som modell för statens skolor*. Deras lärare fråga understundom: »Hvarifrån denna ordning, denna lydnad? Hvarför begära ej edra elever att få gå på teatern?» o. s. v. Jag brukar peka på *bibeln* och svara: »Allenast genom tron på den i denna bok uppenbarade Jesus, Guds Son, kommer kraft till lydnad, arbete och goda seder.»

Vårt hopp är att nästa vår få lägga grunden till Chiehchow kapell. Af sakkunniga personer har jag blifvit tillrådd att lägga den ett år före byggandet, på det den må få tid att sätta sig. I sammanhang härmed är det mig en glädje omtala, att af ännu innestående byggnadsmedel ha vi nyligen kunnat beställa 50 tusen tegel och 30 tusen takpannor, båda för billigt pris.

»Mitt är silfret, och mitt är guldet, säger Herren Sebaot», Hagg. 2: 9.

Chiehchow, Sha. North China i augusti 1917.

Henrik Tjäder.

TVÅ HÖGTIDSDAGAR I HOYANG.

DEN ENA HÖGTIDSDAGEN var den 24 april, då missionär *Robert Bergling* fyllde 50 år. Redan före kl. 6 på morgonen var en skara på närmare 200 kineser samlad utanför missionsstationen för att med sång hälsa sin älskade lärare, som i nära 25 år hade arbetat i Kina. Fru B. skrifver härom: »Det skulle säkert ha gladt missionens vänner att se alla dessa kära inföddas ansikten. Uttagna från mörkret, trefliga och snygga, de flesta i rena, hvita kläder, stodo de där och sjöngo med helig ifver. Många af dem voro ledare af verksamheten på olika platser inom Hancheng-, Hoyang- och Chenghsien-

distrikten, flertalet af de andra »frivilliga» arbetare. Missionär Bergling hade undanbedt sig personliga gåfvor. Hans kinesiska vänner hade emellertid insamlat en penningegåfva, som öfverlämnades på högtidsdagen, och dessa medel, föreslog missionär B., skulle bli grundplåt till gifvarnes egen evangelist. Själfva ha de senare som sin representant valt en man vid namn Wang, som skall bli fast arbetare i Si-teo-distriktet. Intresset i byarna därstädes är stort. Wang skulle nu flytta dit med moder och hustru. Han är en gudfruktig man med ett fint, trefligt väsen och har ett godt vittnesbörd om sig. Två bibelkvinnor hoppades fru B. äfven kunna få sända till den plats, där Wang med de sina slog sig ned.

Söndagen den 29 april var den andra högtidsdagen. Kapellet var då vackert smyckadt. Det skulle nämligen på middagen bli val af tre diakoner för Hanchengdistriktet. Den förste, som valdes, var en man från Si-üen vid namn Tso, som efter äldste Kis död varit som en pelare inom församlingen. Den andre, som valdes, var läraren Chang i Hanchengs kvinnoskola, en präktig man, som äger stort förtroende. Såsom den tredje valdes »Stålgubben» Hsüs yngste son. På aftonen var samkväm anordnadt i trädgården. Kulörta lyktor voro tända. Månen var äfven framme. Några unga män sjöngo flera sånger i stämmor, och allt var så högtidligt, manande till Guds lof.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

AXPLOCK UR BREF.

MISSIONÄR *RIKARD ANDERson* skrifver från Chikongshan d. 3 augusti:

En tid såg det mycket mörkt ut för oss i fråga om underhåll för våra medarbetare. Vi ropade till Herren om hjälp i vår nöd, och han har härligen besvarat vår bön. En dag fick jag bref från en vän i M., att han önskade underhålla två manliga arbetare. Sedan väckte Herren äfven upp vänner på annat håll för samma ändamål liksom ock för andra behofs fyllande. »Vår mun är full af Herrens lof, och vår tunga jublar öfver hans godhet.» Guds rike går fram med makt rundt omkring oss, och i trots af mycken oro i politiskt hänseende råder ett underbart lugn i landet.

Vi tacka Herren innerligt, att han åter beskärt oss en tids hvila häruppe på berget. Vår yngste, lille Arne, har varit mycket klen ett par månader, blef sjuk, då han var tre veckor gammal. Läkarna gåfvo att börja med intet hopp om hans vederfående. Men sedan vi kommo hitupp, har han blifvit mycket bättre, och nu ha vi åter fått hopp.

*

Fru *Hilma Tjäder* skrifver från »Pärlgrottorna» den 14 aug:

Allt intill den 4 juli såg här bekymmersamt ut — hungersnöd stirrade emot oss. Men så kom det härliga regnet. Välsignad vare den dagen, den 4 juli! Välsignad vare vår bönhörande Gud! Sedan dess ha vi haft regn ett par gånger, och grödan ser så vacker ut.

. . . Vi ha haft en god sommar, och jag känner mig ganska kry. O, om Herren ville beskära mig krafter att resa omkring och undervisa kvinnorna i höst! Hoppas i oktober kunna vara

på utstationen i Ching-teo-chen. Herren har gifvit en öppen dörr där. I sommar har en troende kinesisk lärarinna vistats där borta. Vi kalla henne Klara oss emellan. Hon är en varm kristen och nitälskar för själars frälsning.

FRÅN FÄLTET.

ENLIGT TVÅ BREF FRÅN FRU *Augusta Berg*, dat. Yuncheng d. 9 och 20 sept., var allt, Gud till pris, vid den tiden lugnt på fältet. För evangelisten pågick som bäst den kurs, som i ett föregående nr af tidn. omtalats såsom påtänkt.

Den nye mandarinen i Yuncheng höll sträng räfst med röfvarne, och många hade afrättats.

Missionär Axel Hahne skulle under hösten i ordf. ställe besöka Honan.

Frkn Ester Jonsson skulle en tid vikariera för frkn Ester Berg i flickskolan i Hoyang, ett glädjande tecken till att hennes hälsa var något bättre.

I en liten stad, An-i, ett par mil från Yuncheng, ha två troende unge män, som under 3 år studerat hos dr. Carr i Pingyangfu, slagit sig ned för att ägna sig åt sjukvård. De hade infunnit sig i Yuncheng för att anhålla om en evangelist för An-i.

Fru Berg berättade vidare, att en katolsk utländing hade slagit sig ned i Yuncheng, och att några familjer redan gått öfver till katolicismen. — Som bekant är det i regel i sanningen obefästade själar, som för vinnande af yttre fördelar sluta sig till katolikerna.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

HVAD VÅR GRANNE BERÄTTADE.

JUST I DESSA DAGAR HA VI haft besök af våra närmaste engelska grannar, missionär och fru Gillies, boende på en station ungefär tio mil härifrån. De kommo hit för att få vara med om de möten, som pastor Ting Li-mei skulle hålla. Liksom alla de andra utländingarna, som af samma orsak kommo hit, infunno de sig inte ensamma utan i sällskap med en skara kineser, medarbetare, församlingsmedlemmar, lärare, skolelever, sökare och andra intresserade.

En eftermiddag kommo fem unga män hit för att hälsa på sin pastors värdfolk. Vi togo emot dem, bjödo på te och kakor och lärde så känna dem litet närmare. Några hade vi träffat förut, men några sågo vi för första gången. Under samtalet sade en, som är evangelist, till våra engelska vänner: »Ja, det var just dem, jag hade i byltet, när vi lämnade staden, strax efter det pastorn och frun hade rest». Vi sågo, att fru G:s ansikte sken af glädje, och frågade efter orsaken. »Jo», sade hon, »nu är ännu ett hem rensadt från afgudar, nu ligga dessa på flodens botten.»

Senare på dagen, när vi sutto tillsammans och språkade om arbetet, berättade hon litet närmare om händelsen, och nu meddelar jag, hvad hon omtalade, i tanke att det kan intressera våra vänner där hemma att höra något om det arbete, som utföres alldeles invid gränsen till vårt eget fält.

Hon nämnde först, hur hon och hennes man för tre år sedan hade kommit till Chiangchow. Arbetet hade några år bedrifvits där genom resepredikan, till 1893, då en utstation öppnades för att dock snart åter stängas. Missionärer bodde vis-

serligen där kortare tider, men inga troende funnos på platsen. Att flytta dit från en station med ganska stor församling och många tillgifna vänner var inte så lätt, men Gud hade lagt denna plats med dess okunniga folk tungt på våra vänners hjärtan, och så följde de villigt hans ledning. I början ville kvinnorna inte alls komma med på mötena. Några få kunde kanske komma en gång men uteblefvo sedan. »Jag satt där vid orgeln ibland», berättade min vän, »när gudstjänsten började och inga kvinnor infunnit sig, och hade svårt att hålla tårarna tillbaka. Så bad jag till Herren, och så kom kanske en kvinna in; jag bad vidare, och så kanske ett par tre till kommo, och mot slutet kunde det vara sex, åtta stycken. När jag gick ut på gatan, kunde jag höra folk hviska till hvarandra: 'Är detta en ond ande eller en kvinna?' Genom bön och vänlighet ha småningom flera hem öppnats för evangelium.»

Om ett af dessa hem berättade fru G. följande:

Familjen hade varit välbärgad, men — alla rökte opium. Det var den gamla vanliga historien. Den lasten gör snart slut på en förmögenhet, och nu voro de återstående medlemmarna ytterst fattiga. Så hörde fru G. en dag om sonen, att han sökte sysselsättning, och tänkte: »Kanske han kan vara villig att bli tjänare på en missionsstation.» Ja, nog var han villig. Han kom men gick genast åter till sitt hem, rädd att åtaga sig så mycket nytt arbete, som kocken på platsen sagt skulle falla på hans lott. Fru G. tänkte: »Nu är han väl så stött, att vi aldrig kunna vinna honom för Jesus.» Men det visade sig snart, att han inte alls hade tagit anstöt. Han kom åter till missionsstationen och blef där anställd som portvakt, sopade gården och kapellet och satte sin ära i att hålla allting riktigt snyggt. Han blef omvänd till Gud, och gång på gång kunde man höra honom i köket tala med de andra tjänarna om Jesus. »Var inte Gud god, som frälste mig?» kunde han säga. »Hur kunde han ha sådant förbarmande med mig, när jag hade bestämt mig för att inte låta frälsa mig? Jag måste älska honom», o. s. v. Så var han då vunnen, men den gamla modern hade inte kommit med på lifvets väg. Hon kom till mötena ibland, och mycket rörd tackade hon fru G. för all den vänlighet, som visats sonen, men längre gick hon inte. »Nu», sade fru G., »innehöll byltet, som evangelisten sade, att han bar på ryggen ut ifrån staden, alla afgudarna från detta hem. Med gummans samtycke hade de tagit bort dem allesammans, omkring fyrtio stycken, stora och små. Somliga riktigt stora hade de huggit i små bitar med en yxa, rädda, att någon annars skulle velat skona dem. Alla hade svepts in i ett stort tygstycke, och på vägen hit till mötet hade sonen och evangelisten kastat hela samlingen i floden. Gud vare tack och lof!»

Om ett annat hem berättade fru G., att där bodde en liten fin, äldre kinesisk dam ensam med sina tjänare. Sonen var borta i Puchowfu. Där — på missionär Westers station — hörde han evangelium och blef omvänd. Vid det kinesiska nyåret skref han till sin mor, att hon skulle inte bränna rökelse eller offra till afgudarna. Sonen är alltid husbonde i ett hem, om det inte finns far eller farbroder kvar i lifvet, och kan ordna allt, som han vill. Modern följde hans order, och i stället för att vaka på nyårsaftonen och tillbedja afgudarna gick hon och lade sig samt sof lugnt och stilla. Hon beslöt sig sedan för att taga bort gudabelätena och följa Jesus. En dag bad hon fru G. komma

och hjälpa henne att göra slut på alla dessa, men fru G. tyckte det var klokare att i sitt ställe skicka en kinesisk bibelkvinna, så att ingen skulle kunna tro, att det var utländingen, som bestämt handlingen. Hon lofvade emellertid att bedja hemma hos sig, under det afgudarna togos bort. Kvällen innan bibelkvinnan skulle gå dit, satt fru G. ensam hemma, och vid tiotiden kände hon en stark maning att genast bedja för den gamla damen. Hon gjorde det, och nästa dag, när bibelkvinnan på bestämd tid gick dit, möttes hon af den gamla, som sade: »O, jag kunde inte vänta tills i dag med att bli af med mina afgudar. I går kväll vid tiotiden brände jag upp allesamman. Bara stamtaflorna i familjetemplet äro kvar, och som jag inte rår om dem, utan de höra andra medlemmar i familjen till, få de vara, tills min son kommer hem. Och nu», tillade hon, »är jag så lycklig. I natt, när jag hade somnat, såg jag en syn, sänd från Gud. Hela rummet blef fylldt med ljus, och en ängel kom till mig med ett stort stycke rödt glas i handen. Han lade det ofvanpå mitt hjärta och sade: 'Nu ha de falska gudarna lämnat dig, och den sanne Guden har kommit in i ditt hjärta.' Jag är så lycklig.» —

»Inte alla erfarenheter äro så roliga», fortfor fru G. »När vi först flyttade till Chiangchow, bodde evangelisten och hans hustru på samma gård som värdinnan och hennes svärdotter. Flickan blef besatt af en ond ande, men denne lämnade henne, när evangelisten under bön och i Jesu namn befallde honom att gå ut. Den onde anden hade tagit flickans kropp i besittning som bostad och talade om det för henne. Sedan han blifvit utdrifven, sade han till flickan: »Jag skulle vilja komma in i din kropp gen men kan inte, så länge den där Wang är kvar och talar om Jesus.» I stället för att vara tacksam för ett sådant skydd blef värdinnan rädd för att låta familjen Wang stanna kvar. Hon påstod att det var för att hon hyrt ut rum åt kristna, som anden hade kommit, och så måste de flytta.

En liten flicka berättade också för fru G., att hon förut varit besatt, och att anden, som bott i henne, alldrig velat tillåta henne, när hon var ute, att gå förbi missionsstationen utan hade tvingat henne att gå en lång omväg för att undvika att komma nära den plats, där Jesus predikades.

Ja, så låter det från granngården. Våra medarbetare där behöfva våra förböner. Låt oss hjälpa till i striden mot djäfvulens makt! Han anstränger sig för att draga bort sådana, som skulle vilja bli frälsta, och att på allt sätt hindra Guds rikes tillkommelse.

Ethel L. Blom.

EN NY UPPGIFT FÖR SVENSKA KYRKANS MISSION.

SVENSKA KYRKANS MISSIONSstyrelse har nyligen i sin tjänst för utresa till *Kina* antagit resesekreteraren i Svenska Kvinnors Missionsförening, fröken *Ruth Nathorst.*

Frkn N., som är dotter till professorn och intendenten vid Naturhistoriska Riksmuseet A. G. Nathorst och hans maka född Windahl, är född d. 14 aug. 1883. Efter afgångsexamen vid Åhlinska skolan i Stockholm tjänstgjorde hon 3 1/2 år vid Riksmuseet, genomgick sedan Anna Sandströms lärarinneseminarium samt tjänstgjorde

två läsår, 1907—1909, vid Karlskrona högre elementarläroverk för flickor. Läsåren 1909—14 ägnades åt fortsatta studier i teologi och historia vid nämnda seminarium samt vid universiteten i Uppsala, Greifswald och Marburg. Frkn N. har dessutom företagit vidsträckta utländska resor i Tyskland, England, Skottland, Danmark och Norge. De tvenne läsåren 1914—1916 var hon vik. seminarieadjunkt vid Kalmar folkskollärarinneseminarium, hvarefter hon från d. 1 sept. 1916 tjänstgjort som resesekreterare i Svenska Kvinnors Missionsförening.

Fröken Nathorst kommer sannolikt att till en början samverka med en redan i Kina verksam representant för kristlig svensk studentrörelse, fröken Ingeborg Wikander. Mottagligheten för evangelium synes i denna tid vara särskildt stor bland Kinas bildade klasser och den studerande ungdomen. Det är på detta förhållande, Svenska kyrkans missionsstyrelse har tagit fasta, då den i sin tjänst antagit den unga kvinna, som nu ställt sina kunskaper, sin erfarenhet och sin kraft till dess förfogande i och för missionsarbete i Kina.

Med hänsyn till arten af en Svenska kyrkans gärning i Kina, heter det i senaste numret af Svenska kyrkans Missionstidning, tyckes allt peka hän mot ett arbete bland de bildade, närmast bland högskoleungdom. Ett dylikt arbete skulle, därest för detsamma kunde vinnas flera kvalificerade krafter, framdeles kunna öppna möjligheter för upprättande af ett svenskt evangeliskt universitet i Kina, hvilket förvisso i så fall måste blifva af stor betydelse för öfriga svenska och andra lutherska missioner i detta land.

MUHAMMEDANISMEN I KINA.

I KINESISKA HISTORISKA ARBETEN uppgifves, att Muhammeds lära infördes till Kina under Tangdynastiens regering omkring 629 e. Kr. Det berättas, att kejsar Chen Kuan (627—650) på grund af en dröm skickade bud till profeten efter »den himmelska boken» (koran) samt lärare, skickliga att undervisa däri. Dessa anlände till Canton, där en moské på kejsarens befallning uppfördes. De besökte också landets hufvudstad, Sinanfu och fingo företräde hos kejsaren, hvilken mottog dem vänligt.

I en kinesisk bok, som behandlar detta ämne, uppgifves, att Muhammed för det kejserliga sändebudet Shih Tang förklarade, att han hvarje dag mottog från den »sanne Herren» några nya stycken af koran, hvilka han fick till uppgift att förklara, samt att han hvarje morgon och afton hade att förrätta tillbedjan inför den »sanne Sonen». Kejsaren utgaf ett påbud, att den nya religionen skulle få fritt förkunnas i landet. Den fick också en hastig och vidsträckt utbredning. På hundra år byggdes 5,000 moskéer.

Under det islam på fredlig väg gjorde stora eröfringar i Kina, utbreddes den med svärdet i de västra grannländerna. År 713 intogos Bokhara och Samarkand, och så grundades ett muhammedanskt rike i Turkestan.

År 708 ankom en muhammedansk beskickning till Sinanfu med rika skänker och böcker. På flera ställen i Kansuh och Shensi bildades samtidigt muhammedanska kolonier af turkar och perser, hvilkas efterkommande än i dag bekänna sig till islam.

År 674 begärde kejsar Shang-nien

af kalifen 3,000 arabiska soldater för att undertrycka ett uppror i Shensi. Dessa fingo efter väl förrättadt värf rik belöning och stannade kvar i landet. Kejsaren skaffade dem kinesiska hustrur från provinsen Kiangsi. De förblefvo kejsaren trogna och bidrogo mycket till att stärka islams inflytande bland västra Kinas befolkning. Enligt kinesiska källor skall också kejsar Süan tsang (755) ha begärt flera arabiska hjälptrupper, hvarefter ytterligare 4,000 sändes honom af kalifen Abu Giafer, hvilka också stannade kvar och togo kinesiska hustrur. Vid den tiden rådde en liflig affärsförbindelse mellan Canton och Arabien. År 850 utnämndes i Canton en muhammedansk domare med jurisdiktion öfver alla sina trosbröder i landet.

Under Kublai Khans tid (omkr. 1280) voro muhammedanerna mycket mäktiga vid hofvet. Upptäcktsfararen Marco Polo säger, att provinsen Yunnans befolkning på hans tid (slutet af 1200-talet) var nästan helt och hållet muhammedansk. Kinas islamitiska bekännare hafva emellertid aldrig i någon större utsträckning sökt vinna den inhemska befolkningen för sin tro, som de dock för egen del fasthållit med stor trohet.

I närvarande tid synas Kinas muhammedaner dock hafva vaknat. I Peking hafva de inrättat en skolbyrå, och ett »framstegsparti» har bildats, som verkar för upplysning och industriellt uppsving bland sitt folk. På samma gång detta parti söker stärka sina trosförvanter och väcka dem till nit, hafva de tagit upp kampen mot »de farliga böckerna» d. v. s. de kristnas skrifter. De inrätta möten efter kristet mönster, hvarvid de utlägga koran, hvilken de också lära vara betänkta på att öfversätta till kinesiska. Dessutom hafva de gripit sig an med sociala reformer, det bästa sättet att vinna kinesernas förtroende.

Vi stå således inför en social, intellektuell och religiös renässans ibland Kinas muhammedaner. Här har den kristna missionen rika tillfällen. På grund af det långa afståndet från medelpunkterna för islamsk tro samt det fördragsamma sinne, som i fråga om trossaker alltid varit utmärkande för kineserna, hafva Kinas muhammedaner aldrig visat sig så fanatiska som muhammedanerna i andra länder och ej så få af dem hafva öfvergått till kristendomen.

Först på senare tiden ha dock de protestantiska missionssällskapen på allvar börjat upptaga verksamhet bland Kinas muhammedaner. På S. M. K:s fält förekomma de visserligen ej i så stort antal, men i Honanfu finnes dock en koloni. Därför böra äfven vi känna oss kallade att bedja och arbeta för deras frälsning.

LILLE KUAN HSIANG.

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.

KUAN HSIANG ÄR NAMNET på en liten fattig, föräldralös kinesisk gosse, som genom en liten svensk flicka blivit satt i tillfälle att besöka missionens gosskola i Mienchih.

Förra höstterminen kom han emellertid ej till sin lärares ledsnad till terminens början. Missionär Ringberg, som är särskilt intresserad av den lille pilten, skriver:

»Kuan-hsiang syntes ha blivit smittad av den betänkliga åkomma, som vidlåder hela Jongnings befolkning, nämligen att just ej fästa sig vid utsatta dagar och tider. Själv var jag hindrad att besöka hans hem — han

bor i en jordgrotta, hos sin gamla farmor — och höra efter, varför han ej kommit. Jag tänkte ock, att en duktig pojke, som var angelägen om att få gå i skola, inte skulle behöva glömma bort terminens början. Så snart jag kunde, skickade jag emellertid bud den 5 svenska mil långa vägen och lät hälsa Kuan, att han ofördröjligen skulle komma. I sällskap med den gamle enögde församlingsäldste, herr Tjy, kom han ock slutligen men för sent att kunna få börja i Mienchih skola, som redan var överfylld av 73 lärjungar. Plats fanns emellertid i en annan av missionens skolor, i en stad, kallad Honanfu, och så fick Kuan-hsiang stiga på tåget och resa dit.

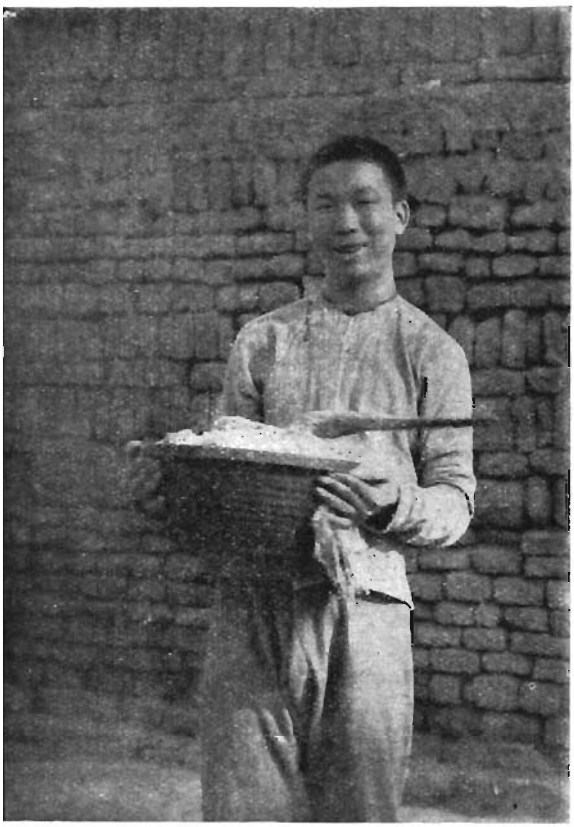

EN GLAD SKOLOOSSE.

När vårterminen började den 7 februari, infann sig dock lille Kuan ordentligt i Mienchih, bärande sina tillhörigheter i ett knyte på ryggen.

Under nyårsferierna gjorde jag ett besök i hans s. k. hem. Hans gamla farmor bjöd mig då på äggté, d. v. s. en skål hett vatten med förlorade ägg uti. Och så satte de fram en liten träbricka med soltorkade kinesiska fikon, egentligen dadelplommon. Vid ett sådant tillfälle komma alla grannar in i den stora jordgrottan för att se och kanske språka med utlänningen.» —

Att skolgossarna i missionens skolor finna sig väl, kunna våra små missionsvänner se av närstående porträtt, som visar oss en av Kuan-hsiangs större kamrater.

Många kinesgossar ha i missionens skolor lärt känna och älska Herren Jesus och i sina hem vittnat om honom. På sid. 310 i denna tidning berättas just om några sådana små gossar. Viljen I ej vara med och bedja för lille Kuang-hsiang, att också han blir en Jesu lärjunge och ett vittne i sin omgivning om honom, som kommit i världen att frälsa syndare och att visa vägen till det eviga livet?

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

MISSIONSKALENDERN »HANS stjärna i Östern» har i dagarna

utkommit i sin 14:e årgång, illustrerad och med omväxlande innehåll.

Efter ett synnerligen tilltalande poem af frkn Ester Jonsson, »På vakt i natten», följer en betraktelse af missionär N. Högman, hvari på ett gripande sätt framställas »tidens tecken», tankar som väckts under det så händelserika året 1917, och hvad dessa tecken hafva att säga Guds folk. »Cecilia Bonnell» är rubriken på en därefter följande biografi, skildrande en Herrens tjänarinna, som, fylld af tro och kärlek under många år i Shanghai utfört räddningsarbete bland de tusentals unga kinesiska flickor, som af sina anhöriga sålts till ett lif i den mest förnedrande synd. Så lämnas målande skildringar från fältet och meddelanden om hvad Guds nåd fått verka hos både män och kvinnor af Kinas folk. Ingen torde, utan att hjärtat fylles af lof till Gud, kunna läsa om »Mor Iang», om »Buddistprästen, som blef kristen», om »Äldste Ki Ming-ko», om Johan o. s. v. En artikel af stort intresse och värde är »Ett studium af missionskallelsen», öfvers. och bearbetn. af N. Högman.

Priset på kalendern måste tyvärr i år på grund af de förhöjda tryckningsomkostnaderna sättas något högre än förut. Sålunda kommer kalendern att häftad kosta 1 kr. för ex., kart. 1: 25 och i klotband 1: 50. När minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens exp., Drottninggatan 55, Stockholm C., lämnas 25 % rabatt. Däremot lämnas icke portot fritt.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottningg. 55, 2 tr., af

Fru *Alma Barkman*,
Brahegat. 28, 3 tr.

Fru *Maria Berg*,
Handtverkaregatan 28, 1 tr.

Fröken *Emma Beskow*,
Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Inez Bölling*,
Dufbo.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli*,
Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Isabel Faxe*,
Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Bell Fries*,
Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren*,
Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*.
Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist*,
Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*,
Äppelviken.

Fröken *Thyra Sandstedt*,
Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Louise Schön*,
Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *S. Storchenfeldt*,
Engelbrektsgat. 6 A. 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham*,
Hofslagaregat. 5, 4 tr.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Världen för Kristus och Kristus för världen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Sådd och skörd. — Några tacksamhetens ord från Chiechow. — Två högtidsdagar i Hoyang. — Axplock ur bref. — Från fältet. — Hvad vår granne berättade. — En ny uppgift för Svenska kyrkans mission. — Muhammedanismen i Kina. — Lille Kuan-Hsiang. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

STOCKHOLM 1917, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 23. ÅRG. 22. 1 DECEMBER 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

ANMÄLAN FÖR ÅR 1918.

KINAMISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND

får härmed anmäla sin 23:e årgång. Den vill i fortsättningen vara en sammanbindande länk mellan den kämpande skaran ute på fältet och dem, som här hemma af Herren kallats att arbeta vid trossen samt att förrätta Arons och Hurs tjänst. Sålunda vill tidningen i fortsättningen inrymma meddelanden om Herrens verk ute i Kina, om både svårigheter och segrar i arbetet, om de infödda medhjälparna och den infödda församlingen liksom ock om den politiska ställningen, äfven den så betydelsefull för missionen i dess helhet. Men den vill äfven, såsom särskildt under det sista året varit fallet, lämna underrättelser om **hemarbetet** *dels genom sin resesekreterare, missionär Högman, m. fl., dels genom meddelanden från expeditionen. Den vill med ett ord stärka samhörigheten mellan de missionsarbetare, som befinna sig ute i Kina och de som befinna sig här hemma. Guds verk i hednavärlden skulle aldrig gå framåt utan därtill särskildt kallade, fostrade och med Guds Ande uppfyllda arbetare, och dessa åter skulle aldrig kunna föra verket framåt utan att*

bakom sig i hemlandet hafva understödjande, älskande, förebedjande, andeuppfyllda medarbetare.

Genom de i hvarje nummer införda tacksägelse- och böneämnena vill S. L. lämna anvisningar för dem, som särskildt på bönens väg vilja vara med i arbetet. Och frambäras dessa ämnen af älskande hjärtan i **tro** *inför skördens Herre, har vår lilla tidning i sanning fyllt en icke ringa uppgift.*

Missionstidningen vill äfven, så ofta möjligt är, ihågkomma de »små missionsvännerna» genom för dem lämpliga berättelser samt äfven för både små och stora genom illustrationer åskådliggöra tidningens innehåll.

Ett varmt tack uttalas till en hvar, som i förbön burit vår tidning eller som arbetat för dess spridning och i och med detsamma sökt göra missionen känd och älskad. Ett vida större antal prenumeranter skulle dock behöfvas, för att tidningen i ekonomiskt afseende skulle bära sig. Tänk, om hvarje prenumerant ville skaffa ännu en! Af hvilken betydelse vore icke detta för missionen.

På grund af de betydligt förhöjda omkostnaderna för papper och tryckning måste under nästkommande år den förändringen vidtagas, att hvartannat nummer af tidningen i st. f. 16 sidor kommer att innehålla blott 8. Trots denna minskning måste priset tyvärr något ökas. Således kommer tidningen, rekvirerad på posten, att för helt år kosta kr. 1:75, för halfår kr. 1 och för kvartal 50 öre. När 5 ex. eller därutöfver under **samma** *adress rekvireras från expeditionen, blir priset pr ex. kr. 1:50, hvarjämte hvart 6:te ex. lämnas gratis.*

Under de tre sommarmånaderna utkommer endast **ett** *nummer.*

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2:90.

För bestämmande af tidningsupplagans storlek vore vi tacksamma, om prenumerantsamlare snarast möjligt insände sina rekvisitioner till tidningens expedition, Drottninggatan 55, Stockholm C.

Profnummer sändas på begäran.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten.

Redaktionen.

HUR MYCKET SKALL DU TAGA MED DIG?

DET BERÄTTAS OM EN RIK man, som hade tillbragt hela sitt lif med att förtjäna, att någon, när han dog, gjorde den vanliga frågan: »Hur mycket lämnade han efter sig?» En vis man gaf till svar: »Han lämnade efter sig hvartenda öre. Han fick intet, *intet* med sig.» Människor le åt denna historia. Men vet du, den är egentligen mycket gripande. Se på den mannen! Han satte in hela sin förmåga på att förtjäna. Hans lif gick ut därpå, och han blef en mäkta rik man. Så kom han till det nya lifvets tröskel, och där lämnade han *allt* hvad han ägde bakom sig. Han gick in i det andra lifvet bar ända in på kroppen. Han hade icke ens något, hvarmed han kunde skyla sig. Och helt visst kände han sig mycket ensam, när han kom in i den andra världen.

Många, många likna den mannen. De äro rika på pengar här nere men utfattiga tiggare i den andra världen. Jesus säger: »Söker du att vinna verklig rikedom, så släpp lös allt ditt guld! Lägg det i mina händer! Jag skall utväxla det. Mina blodbestänkta händer, mina händer med märkena efter spikarna, skola förvandla det, och det skall blifva utväxladt i renade, återlösta människolif.»

Herren säger vidare: »Gören eder vänner!» Vet du, hvad han menar därmed? Du, Guds barn, du lefver snart igenom ditt lif här nere på jorden och skall sedan stå inför Guds ansikte. När du går igenom pärleportarna däruppe, tror jag, att du först icke skall hafva ögon för någon annan än Jesus. Du skall helt visst framför allt önska att få se *honom*, som dog för dig, att få se de händer, som blefvo genomborrade för din skull. Ja, ditt hjärta skall blifva brinnande, när du får se Jesus.

Men när du gått in genom pärleportarna, skall någon komma emot dig. Han skall sträcka ut sina händer emot dig, och hans ögon skola stråla af glädje. Hans ansikte lyser, och han liksom tränger sig fram genom hopen. Du hör honom säga: »Välkommen! O, hvad jag är glad att få se dig här! Jag har väntat på dig, min älskade vän.»

Du ser på honom och säger: »Det är mycket vänligt af dig, men jag kan icke komma ihåg ditt ansikte. Bodde du i Stockholm? Jag kan icke erinra mig hvem du är. Hvar lärde jag känna dig?» Han skall svara: »Du kände mig aldrig på jorden. Jag var aldrig i Sverige. Jag föddes i Kina. Där hade vi icke evangelium, och du kan aldrig tänka dig, hur mörkt och sorgligt vårt lif var, så fullt af smärta och sorg.

En dag kom en man till vår by. Han hade en bok med sig, och han berättade för oss om Jesus. Och du

kan aldrig föreställa dig, hvad den berättelsen blef för oss. Jag kom till tron på Jesus, och mitt lif blef förändradt, och nu är jag häruppe i himmelen. Och här har man sagt mig, att det var dina pengar, som sände den där mannen till oss. Och jag känner det så, att näst Jesus är du min bäste vän. Välkommen!»

Och du skall säga: »De där små obetydliga gåfvorna hade jag alldeles glömt. Men jag minns nu, att jag måste bruka mina gamla kläder litet längre för att kunna gifva de där slantarna. Aldrig kunde jag dock föreställa mig, att det skulle blifva så här. O, att jag hade begagnat min gamla hatt ännu längre, och att jag hade slitit litet längre på mina skor, innan jag låtit halfsula dem, så att jag kunnat gifva mer! O, att jag hade gifvit ut mycket mer för Herrens sak!» Så där löper din tanke tillbaka till hvad som varit, och ditt hjärta fröjdas.

Men så är det en annan, som arbetar sig fram till dig. Hela hans ansikte är fullt af jubel, och äfven han sträcker ut sina händer emot dig. Du frågar: »Är du med från Kina?» »Nej», svarar han, »jag har aldrig varit i Kina. Jag bodde nere i Afrika, och du kan aldrig föreställa dig, hur eländigt mitt lif var.» Och så berättar han ungefär samma historia som den förste. »Din penninggåfva», säger han, »sände ut en Jesus-människa till oss där nere i Afrika, och allt blef förändradt. Och när jag kom hit, sade de mig, att det var just du, som sändt den människan, och jag känner det, som om du näst Jesus är den bästa vän, jag äger.»

Så kommer den ena efter den andra.

Du tycker det är många samlade här i afton. Nej, det är icke någon *stor* skara. Då vet du icke, hvad en stor folkmassa är. Hvad Herren Jesus menar med ordet »vänner» i vår text, är just, att de i himmelen skola komma emot oss i stora skaror från alla delar af jorden och välkomna oss, därför att våra pengar blefvo utväxlade för människolif.

Penningen kan hjälpa till att fördubbla, att tredubbla, att hundrafaldiga ett lif. Jag kände en kvinna i Newyork, som förtjänade sitt uppehälle genom att sy. Hon var en skicklig sömmerska och förtjänade ganska mycket. Men icke dess mindre bodde hon i ett mycket torftigt möbleradt rum. Hon brukade gifva allt hvad hon kunde spara åt missionen och underhöll en missionär i Indien. Förstår du, att hon lefde ett dubbelt lif? Hon lefde ett lif i Newyork och ett annat i Indien. Vet du, hur många timmar om dagen hon arbetade för Jesus? Skall jag säga dig det? Tjugufyra timmar. Hur var det möjligt? Jo, hon arbetade tolf timmar om dagen i Newyork från morgon till kväll. Och medan hon hvilade, arbetade hennes representant tolf timmar i den andra delen af världen.

Se, det är den underbara makt, som ligger i penningen, att du kan lefva ett dubbelt eller mångdubbelt lif. Mästarens plan är just denna. Världens plan åter är: »Skaffa dig så mycket du kan och behåll det för

dig själf! Ja, naturligtvis skall du gifva bort *något*. Men behåll det *mesta* för dig själf!» Det är, som sagdt, världens regel.

Skall jag nu säga dig Mästarens regel? Det kan hända, att du är en fattig kvinna. Det kan ock hända, att Gud har gifvit dig mycket pengar, eller kanske du befinner dig midt emellan dessa båda ytterligheter. Hör nu Mästarens regel: »Begagna, hvad du behöfver, för dig själf. Se till, att du håller din kropp stark. Tag väl vård om din familj. Planera för barnen. Se noga till allt detta men gif sedan bort det öfriga, dock icke vårdslöst och obetänksamt. Tänk efter, hvartill du skall använda det. Gif med förstånd. Gif, såsom den Helige Ande leder dig. Men *gif!*» Och Mästaren skall taga emot din gåfva och utväxla den för människolif.

Så ännu ett ord. Du kan icke beräkna värdet af dina penningar efter deras myntvärde. Deras värde bestämmes genom något annat — ett rödt märke, offrets märke. Det är *offret*, som gifver en gåfva dess egentliga värde.

Antag, att du nästa söndag hör en predikant tala om missionen, och att du säger till dig själf: »Ja, i år kan jag utan svårighet gifva 50 kronor. Förra året gaf jag endast 40.» Hör på, du skall icke gifva 50. Hvarför icke? Emedan du gör det så lätt. Nej, du behöfver på något vis göra en *försakelse*. Du måste försöka reda dig utan något, som du gärna ville ha, förutsatt att du icke därmed skadar dina kroppskrafter. Du måste med andra ord försaka något, och så låter du din gåfva bli 55 eller 60 kronor. De tillagda 5 eller 10 kronorna äro ett *offer* för dig, och just detta skall gifva din gåfva mycket mer värde. Det är nämligen *offret, som helgar gåfvan.*

Gud gaf det bästa, han ägde, sin egen Son. Jesus gaf allt, sitt lif. Och nu begär han ditt lif eller något i ditt lif. O, gif honom allt! Han skall taga det och utväxla det i förlossade människolif.

S. D. Gordon.

HUR SKALL JAG BLI EN MISSIONSVÄN?

»VILL DU INTE HJÄLPA MIG att lära älska våra missionärer i Kina?» yttrade för några år sedan en nu hemgången Herrens tjänarinna. Den frågan kom på nytt för mig, när härom dagen en vän efter ett Kinamöte bad om »hjälp att lära känna våra missionärer.» Det senare är väl just vägen till det förra, och jag gladdes obeskrifligt öfver innebörden i båda dessa önskningar. Ty är det ej gryningen till en ny dag i vårt andliga lif, då våra hjärtan börja öppnas för missionens storhet och oändliga vidder? Och det är ju dit, våra älskade missionärer vilja leda oss fram — inte till dem själfva. Innerst inne var det nog också dit, de nämnda vännerna längtade — in i missionen genom kännedom om och kärlek till missionärerna.

Ack, att vi hade många sådana vänner landet rundt, som ville träda fram i ljuset, som ville föra fram sin längtan, och att vi tillsammans finge

hjälpas åt att från »förgårdsmänniskor», som vi i regel äro, växa upp till ett högre plan och blifva starka bl. a. däri, »att vi hålla missionens arbetare synnerligen kära för deras arbetes skull» samt *hjälpas åt* att stärka deras händer i Gud, liksom de så ofta stärkt våra.

I dessa tider behöfver Guds vakt förstärkning, ty tiden hastar. Träd fram, kom med! Så ville man ropa, och den kallelsen ville man själf framförallt åtlyda — inte sant?

En missionsvän.

DEN ENANDE LÄNKEN.

Några ord till missionens vänner om missionstidningen.

UNDER DET FLYDDA ÅRET har S. M. K. gått in i sitt 30:de år. Från en ringa begynnelse har ett stort arbete vuxit fram. Med det enda målet i sikte att föra Jesu evangelium till det af Gud anvisade fältet i Kina har arbetet både i hemlandet och på fältet planlagts. Bakom oss ligger en dyrbar och af Gud välsignad banbrytnings- och såningstid, och nu har en skördetid begynt på vårt fält. Inför de växande ansvarsbördorna, de härliga framtidsmöjligheterna och tidslägets allvar känna vi alltmer vikten af att gemenskapsbandet mellan missionens vänner i hemlandet och arbetarna på fältet stärkes. Endast om vi gå fram hand i hand, kan det fullbordas, som blifvit påbegynt. Att främja detta är missionstidningens stora mål. Men missionstidningen, som 1918 kommer ut i sin 23:dje årgång, har, vi säga det med smärta, knappast hållit jämna steg med arbetets öfriga utveckling. Ännu efter 22 år har den alltför ringa spridning för att ekonomiskt bära sig. Men genom tillskott från förlagets öfriga publikationer, som gifvit bättre inkomst, har förlusten kunnat utjämnas. Denna upplysning kommer måhända som en smärtsam öfverraskning till mången, som i själfuppoffrande kärlek kraftigt främjat tidningens spridning. Men det kanske ändå bör sägas, ty under mina resor i landet har jag försport, att orsaken hvarför somliga ej lagt sig synnerlig vinning om tidningens spridning, berott på okunnighet om otvanberörda förhållanden.

Då vi nu rikta en innerlig vädjan till en hvar, som det kan, att hjälpa oss med tidningens spridning, göra vi det med frimodighet. Ett djärft steg togs, då vid detta års början tidningen utvidgades och äfven till sitt yttre förbättrades, fastän detta medförde ökade kostnader. Mycken uppmuntran har ock genom detta steg beredts oss. Framstående personer inom missionens och den religiösa pressens gebit hafva till oss uttalat sin tillfredsställelse med förändringen. Så här hafva de uppmuntrande orden fallit: »Sinims Land står nu i främsta rummet bland vårt lands missionspublikationer.» »Förr läste jag den blott flyktigt, nu läser jag hvarje rad.» »Den kommer säkert att få många nya vänner och en stor spridning.»

På samma sätt uttala sig missionärerna på fältet. Se här några af deras uttalanden. »Vi äro *mycket* glada åt den förändring, vår tidning undergått, både hvad format och innehåll beträffar. Detta kommer helt visst att öka spridningen betydligt.» »Mest af allt tilltalar mig den doft af tro, hopp och kärlek som möter oss i tidningen», o. s. v. Allt detta ger oss frimodighet att bedja missionens vänner landet rundt medverka till, att det efterlängtade målet vid årsskiftet måtte nås. En ny prenumerant för hvar och en af de gamla, och vi hade hunnit långt ut-

öfver det efterlängtade målet! Men framför allt bedja vi att få innesluta tidningen i missionsvännernas trogna förböner, att den måtte få bli en verkligt enande länk, en förmedlare af välsignelse och en Guds tjänarinna.

Nath. Högman.

FRÅN HEMARBETET.

»Hans frälsning är nära dem som frukta honom, och så skall ära bo i vårt land.» Ps. 85: 10.

UNDER DEN SISTFÖRFLUTNA tiden ha rätt många resor kunnat företagas till olika landsändar. Missionär Berg har hunnit med att besöka en hel del platser i Småland och Västergötland samt har medverkat vid ett af S. M. K:s vänner i Örebro anordnadt möte liksom ock vid »Kinesernas vänners» offerfest i Jönköping. Denna förening, som i 27 år troget understödt S. M. K:s arbete, bildades på sin tid genom missionär Bergs initiativ. Det var därför gifvetvis en stor glädje, att föreningen nu fick hafva missionär Berg i sin krets. Offerfesten, som hölls i Stora Missionshuset, hade samlat mycket folk, och offergärden steg till öfver 900 kr.

Kand. T. Folke och undertecknad hafva tillsammans besökt Skölde, Lidköping, Herrljunga, Alingsås och Göteborg. På hvarje plats rönte vi mycken uppmuntran. Under besöket i Göteborg voro vi med vid Sv. L. M:s 10-årsfest. På annat ställe i tidningen meddelas några uppgifter, hämtade ur denna förenings 10-årsskrift. Denna förening har, som bekant, en representant i vårt arbete, missionär *D. Landin.* Denne är just nu ute på en längre rundresa till olika läraseminarier och lokalafdelningar af Sv. L. M. för att söka väcka intresse för missionen bland lärarekretsar.

Missionär Wester har efter en resa bland Östra Härads Kristl. Ungdomsför. styrt färden till Nerike, och kand. Österberg reser i Småland och Östergötland. Missionens föreståndare har bl. a. medverkat vid den Akademiska missionskonferensen i Uppsala.

N. H—n.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: FÖReningen »Kinesernas vänner», som i 27 år så troget understödt S. M. K. (sid. 327). — Alla andra inom landet understödjande föreningar och enskilda missionsvänner.

Den sköna hvilotid, 5 af våra syskon i somras hade på Blomsterberget (sid. 328) liksom makarna Tjäder i sina grottor (sid. 331).

Den bibelkurs, som i september hölls för evangelister i Yuncheng, och det nya ljus många af dem därundererhöllo öfver bibelordet (sid. 330).

De goda underrättelserna från syskonen i Yuncheng (sid. 331).

Guds nåds verk hos f. d. kocken Uang-en (sid. 332).

Tacksägelse- och böneämnen: Svenska Lärares Missionsförening och deras förste missionär (sid. 334—335).

Den unge läraren Wang, att han må få intresse också för den yttre missionen (sid. 329).

Guds verk bland de till ön Samoa invandrade kineserna. — Alla de kineser, som vistas i främmande länder (sid. 329—330).

Den å sid. 331 omnämnde landtbrukaren, som förklarat sig villig att tjäna i evangelium.

Den af fru Tjäder omtalade blinda gumman och hennes familj (sid. 331).

Fru Li (sid. 332 f.).

Böneämnen: Att Herren må vaka öfver det utsäde, som på olika platser i vårt land göras af de bröder, som resa för S. M. K. (sid. 327).

Att Kinas kristna kyrka snart må ha hunnit den andliga mognad, att den kan påtaga sig bördan af hela rikets evangelisering, äfven Tibets och Mongoliets (sid. 329).

Att missionär Ringberg må få sin bön hörd att småningom på hvarje kvadratmil inom sitt 75 sv. kv.mil stora distrikt erhålla en predikoplats (sid. 329).

Att hvarje sann Jesu lärjunge må blifva en *missionsvän* (sid. 329).

En evangelist för An-i. De båda kinesiska »läkarne» i denna stad (sid. 330).

Att våra missionärer under sina resor ej må få lida genom soldaternas hänsynslöshet (sid. 331).

En lämplig med Guds Ande uppfylld kinesisk ledare för K. F. U. M.-arbetet i Yuncheng (sid. 331).

Att hela byn Uangiaoteo må mottaga evangelium (sid. 331).

Makarna Tjäder liksom alla syskonen på fältet, att de må få nåd att rätt föda Herrens får och lamm (sid. 332).

Kinas kvinnor (sid. 332—334).

BREFAFDELNINGEN.

Från Redbergslids syförening har detta bref godhetsfullt ställts till Red:s förfogande.

Blomsterberget i Shansi. 10 aug. 1917.

Kära vänner!

Öfver de tre stora ingångsdörrarna till katedralen i Milano stå inskriptioner på de halfmånformiga hvalfbågarna. Under en vackert snidad rosenkrans läses: »Allt som behagar, är blott för stunden.» Under ett snidadt kors är det inristadt: »Allt som smärtar, är blott för stunden.» På midtelbågen åter finner man orden: »Endast det är viktigt, som följer oss evigheten igenom.»

Det är ju viktigt, att *alla* människor få någon tids stillhet hvarje år för inre samling och eftertanke. Men alldeles särskildt känna *vi* behof däraf, som arbeta i ett hedniskt land, där mörkret, så omedvetet för oss själfva, kan lägra sig öfver oss. Därjämte behöfva vi i regel någon tid för språkstudier. Det är för att vinna tid för bägge, som fem medlemmar af vår mission tillbringa några veckor af den varmaste årstiden på ett af de fem heliga bergen i Kina, Blomsterberget» i Shensi. Vi bo i ett tempel, två svenska mil från bergets fot. En mängd vilda blommor växa här i skuggan af barr- och löfträd. Sällan kommer någon hit vid denna tid på året. Stillheten, skogssuset och barrdoften häruppe, 6—7 tusen fot öfver hafsytan, synas verkligen ha åsyftad verkan.

Den unge läraren Wang-en-chao är med oss här. Jag nämner det, enär han underhålles af eder. Jag ville ha en troende man med vänligt sätt med oss, som kunde hjälpa de bägge tjänarna att gå framåt i sitt andliga lif och bilda en motvikt mot hedniskt inflytande. Han fyller sin plats alldeles utmärkt. Vi läsa kinesiska tillsammans på f. m. På e. m. njuter han af stillheten och läser mest ett litet kinesiskt konversationslexikon, som innehåller alla möjliga upplysningar om förhållanden i urhistoriska tider, från hvilka nedärfts ordspråk och talesätt, oförstådda beträffande ursprunget af den stora massan af folket.

Unge Wang är en riktig bokmal. Till och med när han under ferierna från seminariet gick rundt kvarnstenarna bakom åsnan, som malde mjöl och stod under hans tillsyn, hade han en bok i handen samt gick och läste. Hans far skrattade åt honom.

Han är musikalisk och håller tonen bra men saknar ett instrument. Jag har tänkt ge honom en liten orgel för att uppmuntra honom. Ibland vid söndagsgudstjänsterna spelar han med ett finger på kapellets orgel och leder så sången. Kina Inlandmissionen har en öfver hela världen känd station i Honan, Kuang-chow, och missionärerna där, herr och fru Mason, ha planterat ut ett dussin orglar i det distriktet. Jag skall söka göra detsamma i mitt 75 sv. kvadratmil stora distrikt. Jag beder Herren, att vi småningom måtte få minst en predikoplats på hvarje svensk kvadratmil, och jag hoppas också att få en orgel på de större af dessa platser, där från seminariet utexaminerade spelkunniga elever kunna leda sången.

Jag ville bra gärna ha Wang intresserad för den yttre missionen, ty han är ledare af söndagsskolan i Mienchih. Och är ledaren intresserad af yttre missionen, blir snart hela söndagsskolan det. Hvarje morgon här på berget har jag en andaktsstund kl. 6.30 med de två lärarna och de båda tjänarna samt bibelkvinnan. — Wang leder bönestunderna på aftnarna. I går morse kommo vi under läsning i ordningsföljd till 2 Pet. 1 kap., och den kinesiska öfversättningen gifver i v. 7 anledning att tala om att i den kedja af framsteg, som just är på tal, är steget från att blott älska de troende det att älska *alla*, de *icke* troende i hela Kina. Och till Kina höra Tibet och Mongoliet, där det är så svårt för oss, västerländingar, att få fast fot, men där *kinesiska* missionärer skulle ha mycket lättare att komma in. Jag berättade då också för dem, huru jag själf hade blifvit intresserad för missionen. Jag hörde en gång i Sverige nuvarande fru Guinness i Kaifeng, Honans provinshufvudstad, säga ungefär följande på ett offentligt möte:

»Du *kan* vara troende utan att vara missionsvän, men det är icke *normalt* att vara troende och en sann Jesu lärjunge en längre tid och samtidigt vara blind för *deras* nöd, för hvilkas frälsning Jesus gaf sitt lif. Bed Gud gifva dig öppna ögon och göra dig till en missionsvän.»

Jag följde rådet och började också begagna en liten bönelista (K. F. U. M:s) för att få system i bönen. Utan att jag hade en särskild önskan att själf gå ut som missionär, blef jag ledd den vägen. Och *nu* vill jag ej byta för något pris.

Sådana personliga erfarenheter kunna hjälpa kineserna, och därför berättar jag dem. Vi bruka hvarje söndag i Mienchih kapell på bönemötet ha en mängd stående böneämnen, som nämnas af ledaren ett och ett i sänder och följas af bön af två troende. Ett af dessa är, att Kinas kristna kyrka snart måtte bli andligen vuxen att taga på sig bördan af hela rikets evangelisering d. v. s. äfven Tibets och Mongoliets.

Viljen I ej förena eder med oss att bedja härom?

Det är underbart att se, huru Herren hör bön. Vi i Kina Inlandmissionen ha hvarje lördag en bönestund med gemensamma böneämnen, och ett af dessa är: »Kineser i främmande länder». Just i dag har ett meddelande om bönhörelse härutinnan kommit till min kännedom. Jag tager mig friheten att referera det.

I syfte att förtjäna mera, än hvad som vore möjligt i hemlandet, antogo tre tusen kineser anbudet att resa till ön Samoa (den är ju välbekant

för oss svenskar sedan den svenska öfverdomarens tid) för att arbeta med plantering. De trifdes så brå, att de efter den i kontraktet uppgjorda tidens slut föredrogo att stanna kvar. De voro äfven allmänt omtyckta för sin flit och duglighet. Studerande i Londonmissionens college i Malua fingo dessa män lagda på sina hjärtan och gingo ut i små grupper för att predika för dem. Deras predikan, som endast delvis förstods, mottogs med en rörande barnslig tro. Guds Ande arbetade tydligt på dessa långväga gästers hjärtan. Efter en tid ordnades det så, att en kinesisk pastor vid namn Li blef sänd från Kina, och tillsammans med missionärerna och missionseleverna på Samoa har denne nu fått fröjdas öfver att se en hel skara kineser förena sig med kyrkan. De äro alls icke några »ris-kristna» dessa kineser, ty flertalet af dem ha en god ekonomisk ställning, och många äro anställda i regeringens tjänst. Vi hoppas, att rörelsen skall nå vida ut, och att kineser skola frälsas såsom svar på bön, äfven om de begifvit sig till Söderhafvets öar.

Med hjärtliga hälsningar och vänlig anhållan om förbön för både min hustru och mig,

Eder förbundne
Malte Ringberg.

*

Missionär *Carl Blom* skrifver från Yuncheng d. 26 sept.:

. . . . Bibelkursen för evangelister skall sluta i och med innevarande vecka. Den har varit ansträngande för både ledare och deltagare men äfven mycket gifvande. Alla äro glada och tacksamma för mottagen hjälp. För en del har det nästan varit den första uppenbarelsen om att Bibeln verkligen behöfver studeras i sammanhang och ej kan tagas i lösryckta stycken efter behag. Vi hade en liten festlig tillställning i kapellet i lördags, då tre från hvar provins talade något om ställningen och arbetet på sina skilda orter. När man får sådana öfverblickar, märker man, att arbetet verkligen går framåt. Flertalets vittnesbörd framhöllo det personliga inflytandets öfvervägande betydelse. Ansvarskänslan synes hålla på att växa.

Första söndagen efter sedan bibelkursen börjat, besökte jag An-i tillsammans med en afdelning af seminariets »predikantförening». Vi predikade ett par timmar på gatan, åto sedan middag i en liten matbutik — fårsoppa, hälld öfver medfördt sönderbrutet bröd. Detta var för mig som en fläkt från forna tider. Sedan gingo vi till det nyöppnade sjukhuset, där unge Tung Tao-yuen nog gör sitt bästa för patienterna både kroppsligen och andligen. Han och hans kamrat äro ju utbildade på sjukhuset i Pingyanfu, så att de äro öfvade i båda sidorna af verksamheten. Dock är det svårt för dem att med sina små resurser få allt att gå ihop, så att vi ämna föreslå församlingen här att hjälpa dem något med hyran. Och kunde missionen hålla en evangelist där, skulle ju både predikan bli bättre skött och utgiften för portvakt besparas för Tung och hans kamrat. De ha allting mycket enkelt men synas redan ha vunnit förtroende.

Söndagen därpå besökte jag utstationen Ren-liu, där jag ej varit på omkring 20 år. Det var kärt att se den lilla skaran därifrån och från Yüe-tung. De voro så ovanligt vakna för att vara landtfolk, och ändå höll jag på att tala i det närmaste två timmar. Sedan besökte jag några hem där och gick så åter till staden på e. m. Landtbefolkningen har nämligen brådt med höstskörden och tillredande af jorden för hvetesådden. Här har fallit rikligt med regn, så att ut-

sikterna för säden äro de allra bästa, men ändå hålla priserna sig uppe.

I söndags gingo vi västerut till några byar, där det finns kristna, och predikade för sådana af byfolket, som vi kunde samla. De flesta af männen voro ute på fältet och hade för brådt att lämna sitt arbete. Det känns ändå godt att komma ut bland folket, och när så många predikanter finnas här i Yuncheng, behöfver jag ej stanna hemma och leda möten.

. . . . Vi äro alla friska, och det går ingen nöd på oss, men hur det än är, går man under ett visst tryck. Här ha vi ej haft något obehag, men jag har hört att efter de stora vägarna taga soldaterna sig stora friheter beträffande utforskandet af utländska resandes nationalitet o. s. v. samt uppträda f. ö. hänsynslöst, hvilket ju är en naturlig följd af krigsförklaringen.

För K. F. U. M.-arbetet har jag haft mycket hufvudbry. Utan någon ansvarig ledare kan det ej gå, och jag kan ju ej ägna så mycken tid åt denna verksamhet, att jag skulle kunna sköta om detaljerna. Någon tränad sekreterare ha vi ej medel att anställa, och de till hälften utbildade unge män, vi skulle kunna få, äro alltför opålitliga. Jag håller nu på försöksvis med en på missionssjukhus utbildad kinesisk läkare från Shantung, som slagit sig ned som landtbrukare i Puchow-trakten men nyligen låtit oss veta, att han skulle vara villig att tjäna i evangelium, emedan han känner det orätt att »låta pundet ligga nedgräfdt». Kanske han kan fylla platsen.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

FRU HILMA TJÄDER SKRIFver från Chiehchow d. 17 sept.:

Vår sommar har varit full af glädje och vederkvickelse. Med en viss bäfvan reste jag upp till grottorna i år. En af landtbrukarna i byn intill försökte genom ett falskt kontrakt sälja en del af grottegendomen till oss och beröfva en släkting, en fattig änka, köpesumman. Emellertid uppdagades bedrägeriet, och änkan fick sin rättmätiga del. Öfver detta vredgades hennes vederdeloman. Jag ropade mycket till Herren, att han ville göra allt väl, och han har i sanning hulpit. Första tiden syntes nämnde landtbrukare med familj undvika oss. Den gamla blinda farmodern kom ej som förr på mötena, och detta gjorde mig särskildt ondt. Guds Ande påminde mig då att »*säga det till Jesus*», och nästa söndag kom den blinda till evangeliisalen. Hon fortsatte sedan att komma till våra gudstjänster och blef så kärleksfull och rar mot mig. Grannarna sade ock, att hon blifvit så förändrad till det bättre. Hon bannade ej som förr utan var stilla och tålig. O, att hon blefve ett ljusets barn i sanning! Hela familjen visade oss välvilja. Lofvad vare Herren!

Ganska många kvinnor komma till mötena. Första tiden var det rätt svårt att få någon verklig stillhet för den »svärm» af små och stora barn som kommo med. Att utestänga dem gick ej heller an, ty i och med detsamma hade jag utestängt kvinnorna. Jag vet ej hur, men småningom blefvo barnen riktigt stillsamma, och vi fingo helgd och en glädjande uppmärksamhet vid de små andaktsstunderna. Min bön är och skall bli, att hela byn Uangiaoteo (utt. Oang jao-tå) skall bli kristen.

Samma dag vi flyttade till grot-

torna eller d. 12 juni, fingo vi underrättelse om att vår f. d. kock, *Uang-en*, fått hembud. På nyåret slutade han sin syssla hos oss, som han innehaft i tre år, för att bereda sig för inträde i evangelistskolan i Hongtong. Han sjuknade snart därefter och befordrades till högre tjänst. Som en eländig opieslaf kom han till oss, den eländigaste af alla elända, jag sett. Därtill var han en affälling, utesluten ur den kristna församlingen i Ishih, som han en gång tillhört. Vårt husfolk brukade ibland säga till mig: »Denne man är förfärlig. Han bannar och svär och är så ogudaktig, och så säger han, att bönen är bara humbug.» Vi kommo emellertid alla öfverens om att ha tålamod med honom och bedja om hans frälsning. Det dröjde ej länge, förrän en märkbar förändring inträdde. Han blef fri från sitt opiebegär och lyssnade till Guds ord. Den förlorade sonen stod upp och gick till sin Fader, som också tog emot honom, ännu ett segerbyte vid Jesu fötter. Ära vare Gud!

Vår gamla vän, fru Iang, 84 år, den första döpta kvinnan i Chiehchow, ligger nu , som det synes, på sitt yttersta. Hon är fridfull och nöjd, hvilande på den förlossning, som Jesus Kristus beredt.

Min man och jag bedja nu om att få vara inneslutna i edra förböner. Vi behöfva så *mycken, mycken* nåd för att rätt kunna föda Herrens får och lamm.

HEDENDOMENS TYRANNI OCH MAKT.

EN LITEN KINESISK FLICKA måste vid tidig ålder skiljas från sina föräldrar för att intaga sin plats som medlem af den familj, till hvilken hon blifvit bortlofvad. Hon var då endast 9 år gammal. När hon var 13 år, stod bröllopet, och vid 15 års ålder fick hon sitt första barn, en liten dotter. Hennes man var 11 år äldre än hon.

Nu sitter den ofvannämnda lilla flickan som en gammal kvinna om 59 år och berättar för mig hela sin historia, som började med det ofvan omtalade, och fortsattes med att hennes man dag ut och dag in slog och misshandlade henne. Det var riktigt hjärtskärande blott att höra på henne.

Sjutton år gammal fick hon sin förste son. Efter ett par år fick hon åter en liten gosse, som dog; sedan erhöll hon fyra söner.

När hon var 30 år gammal, blef hennes man sinnessjuk. Redan innan sjukdomen fullt bröt ut, hade han, som nyss nämnts, behandlat henne på det råaste sätt. Hemmet var fattigt och hade icke råd att förlora något. När så mannen vid ett tillfälle tog husets enda gryta och slog i marken, så att den gick i tusen bitar, blef det stor nöd i det lilla hemmet. Där stod den stackars unga modern med de många små omkring sig, som hon skulle laga mat till, men utan kokkärl. Nu måste hon låna sig fram hos sina grannar. Men icke nog med detta. En dag kom mannen med en knif och stötte den i sidan på sin hustru. Och då den i hans tycke icke trängde tillräckligt djupt in, emedan den stötte på ett refben, rände han in knifven i hennes mage, så att inälfvorna föllo ut. Detta skedde ute på stadens stora tröskplats. Några grannar kommo tillstädes, förbundo den arma kvinnan och buro henne till hemmet, där hennes svärfar bodde. Svärmodern var död. Den stackars fru Li låg efter detta sjuk i flera månader. Och ännu har hon som en följd af det henne tillfogade såret en stor knöl.

Denna händelse inträffade en månad efter sedan hon hade födt sin andre son till världen. Under stor ångest och fruktan gaf hon sedan lifvet åt sina tre yngsta söner.

Sedan mannen alldeles förlorat förståndet, rusade han bort från hemmet, och ingen visste, hvart han tagit vägen. Till sist upptäcktes det, att han höll till i ett stort tempel, där det fanns en myckenhet afgudar, af hvilka många saknade öron, näsa, ben och armar. Han tog sig nu för att påsätta de lemmar, som fattades, och det icke blott i detta tempel utan i alla kringliggande, hvilkas afgudar voro mer eller mindre lemlästade.

Emellertid dog svärfadern, som hade gift sig för andra gången. Hans efterlefvande hustru misshandlade fru Li. Och när härtill kom, att hennes svåger ref ett henne tillhörigt hus för att betala sin sinnessvage broders skulder, kunde den olyckliga icke längre uthärda utan begaf sig i hemlighet bort till ett afsides liggande tempel samt tog tjänst hos därvarande präster.

Sedan hon bott där någon tid, kom det bud efter henne med hälsning, att hennes man kommit tillbaka och en afton tagit en stor melon och kastat på en af sina sofvande gossar med påföljd, att barnet på fläcken blifvit ihjälslaget. Hon vände nu tillbaka till hemmet för några dagar. Femton dagar efter gossen dog mannen. Två stora mattor köptes, i hvilka far och son sveptes och begrafdes tillsamman.

Nu var en stor börda aflyftad från fru Li, men framtiden hade många andra, som väntade henne.

Med sina söner vid handen begaf hon sig nu ut i världen för att tigga sitt bröd. Sin yngsta gosse hade hon gifvit bort och likaså sin dotter.

Hon begaf sig nu in till Tungchow fu och tiggde sig där fram dag för dag, tills hon slutligen erhöll sysselsättning i en matbutik.

Här var det några, som ändtligen ville att hon åter skulle gifta sig. Först ville hon inte höra talas härom men gaf med sig efter många öfvertalningar, och sedan hon fått löfte om att blifva fullständigt fri igen, när hennes egna söner växt upp.

Medan hon var hos sin andre man, inträffade, att hon blef besatt af en ond ande, ett tillstånd, som varade i tre år. När anden kom öfver henne, sprang hon ut på landet till den stora byn, som hade så många tempel, där hennes förste man bott. Där fanns bland de andra ett tempel, som i flera år legat i ruiner efter en eldsvåda, och där afgudarna stodo utan tak öfver hufvudet. Här slog hon sig ned bakom altaret, där en matta var uppsatt till skydd mot regn och sol. Utan att veta hvad hon gjorde, gick hon sedan dagligen till en rik man i denna by och befallde honom att bygga ett tempel på det gamla templets grund. Åter och åter tyckte hon sig också höra den inneboende anden säga: »Om du icke bygger ett tempel åt mig, skall det komma eld i alla de höstackar, som stå på dina ägor.»

När hon en dag låg i dvala bakom altaret, på hvilket två ormar ständigt höllo till, en stor och en mindre, kom folk springande och ropade, att elden kommit lös i den rike mannens hö. Anden, som höll henne besatt, ropade: »Tag kappan, som guden är insvept i, och kasta den öfver de brinnande stackarna, så skall elden slockna.» Med stor skyndsamhet utfördes denna befallning, och när kappan kastades öfver elden, slocknade den. Under allt detta låg kvinnan alltfort i dvala bakom altaret.

Efter denna tilldragelse kommo människor ständigt till templet för att fråga gudarna, som de menade bodde

i fru Li. Svaren ansågo de sig få af den mindre ormen, som ständigt slingrade sig kring fru Lis hand med hufvudet utsträckt mellan hennes fingrar. När ormen rörde hufvudet, troddes det, att det var den sanne guden, som kommit, och att han var välvilligt stämd.

Kvinnan började nu gå från den ene till den andre i byn, framförande andens befallning, att templet skulle byggas upp. Och till sist menade många, att det icke gick an att icke lyda, isynnerhet som templet ifråga var ett kvinnotempel, dit kvinnor, som inga söner hade, brukat gå för att bönfalla guden om söner. Nu började de bygga, och då templet stod färdigt, skrefs det på den stora bjälke, som uppbar taket: »Detta tempel blef återuppbygdt på tillskyndelse af den ande, som bor i fru Li.»

Nu inträffade emellertid det mest förunderliga. Så snart templet var färdigt, blef fru Li åter fullkomligt sig själf. Anden lämnade henne, och hon återvände till sitt hem i Tungchow fu. — Sedan hon kom tillbaka dit, erhöll hon en son. Därefter flyttade hon tillsamman med sina söner från det första giftet och hushållade för dem.

Under loppet af de sista 18 åren har hon lefvat stilla och fredligt tillsamman med dem och då och då gått och hört på evangelii förkunnelse. Men först på hösten 1916 fick Herren så kraftigt tala till hennes hjärta, att hon beslöt sig för att för lifvet tillhöra honom.

Nu sitter hon här som en mild, blid, varmhjärtad kvinna med ett hjärta öppet för Herrens sanningar. Under ett halft års tid har hon då och då varit hos oss några dagar åt gången för att i tro på Gud och under erhållande af litet stärkande medicin afvänja sig från ett obetydligt opiekraf. Hon har gjort stora framsteg i läsning, och vi ha det fasta hoppet till Gud, att hon till hösten skall kunna döpas.

Hon går numer omkring till släkt och vänner för att förtälja för dem om Guds kärlek. En af hennes söner ville vid nyårstiden, att de skulle tillbedja fädernetaflorna, men hon lät honom förstå, att om han ville det, så kunde han göra det. Hon för sin del ville icke.

Jag lade pennan ifrån mig, då denna skildring var skrifven. Så böjde fru Li och jag våra knän inför Herren med bön om hans välsignelse öfver den okända del af hennes lif, som ännu återstår, samt att denna skildring måtte hemma i Sverige väcka många till förbön för Kinas kvinnor.

Johanne Olsson.

SVENSKA LÄRARES MISSIONSFÖRENING.

Sv. L. M.

DENNA FÖRENING FIRADE sönd. den 11:te nov. sin 10-åriga tillvaro med en missionshögtid i Redbergslids missionshus i Göteborg. Ur den af styrelsen utgifna 10-årsberättelsen hämta vi följande uppgifter:

Man och man emellan hade under några år den tanken bragts på tal att bland vårt lands troende och missionsintresserade lärare söka åstadkomma en sammanslutning för missionsändamål, i likhet med hvad sedan flera år tillbaka ägt rum bland lärarinnorna i vårt land. På Svenska Folkskolans Vänners ombudsmöte i Örebro i augusti 1907 framlades förslaget därom första gången mera offentligt. Missionär Erik Folke, som då af Sv. F. V:s förvaltningsråd anmodats att hålla ett missionsföredrag,

omtalade därvid, att Svenska Missionen i Kina fått en länge närd önskan uppfylld, i det att en folkskollärare antagit kallelse att följande året utgå till dess missionsfält i Kina. Vid denna tidpunkt i missionsarbetet gjorde sig ock behofvet af pedagogiskt utbildade missionärer särskildt gällande. Resultatet blef, att en femmannakommitté tillsattes, som under året utsände ett upprop till Sveriges missionsintresserade lärare att sammansluta sig till en förening i syfte att understödja och om möjligt underhålla pedagogiskt utbildade manliga missionärer. I uppropet framhölls särskildt, att den blifvande föreningen ingalunda åsyftade bildandet af ett nytt missionssällskap utan endast att i mån af tillgång underhålla eller bidraga till underhåll af läraremissionärer, som utsändes af andra missionssällskap, för hvilkas verksamhet föreningen hyste förtroende. Detta skedde i nov. 1907.

Efter omkring ett års förlopp kunde kommitterade meddela, att inbjudningen mottagits med förståelse och sympati, att 67 lärare anmält sig som medlemmar i föreningen, och att lokalafdelningar bildats i Göteborg och Jönköping.

Den 27 okt. 1908 afreste folkskolläraren *David Landin* till Kina som S. M. K:s missionär. Före utresan gjorde han en missionsresa i hemlandet för att söka intressera lärare för Sv. L. M:s missionsuppgift. Öfverallt blef han hjärtligt mottagen, och ett lifligt intresse förspordes.

Föreningens inkomster, som under första året uppgingo till 381: 63, utgjorde år 1916 1,198: 34 kr. Medlemsantalet, som vid 1914 års slut utgjorde 167, har sedan dess ej nämnvärdt stigit, och föreningens inkomster hafva likaså hållit sig på ungefär samma nivå. Under åren 1915—1917 har föreningen till synes stått nästan stilla i sin utveckling, säges det i 10-årsberättelsen. »Men», säges det, »om det således är under tryckta förhållanden, vi nu resa upp vårt första 10-årsmärke, vilja vi dock icke fälla modet. Vi vilja med Guds hjälp och i hans namn fatta mod och taga nya tag. Gifve han oss nåd att hädanefter trognare och mera helt stå till hans tjänst!»

*

Säkerligen vilja S. M. K:s bedjande vänner i trogen förbön bära Sv. L. M. fram inför Gud. Det rent af oöfverskådliga perspektiv, som öppnar sig vid tanken på de troende lärarnas betydelse för missionssaken, uppfordrar därtill. Låtom oss bedja, att ur deras krets må komma äfven sådana, som villigt svara »ja» till Mästarens kallelse och gladt träda in i missionärens härliga fostraregärning bland de alltjämt växande bildbara hedningkristna ungdomsskarorna i Kina.

N. H—n.

BERIKTIGANDE.

I förra numret af S. L., sid. 317, stod om fröken Ingeborg Wikander, att hon i Kina är verksam som representant för kristlig svensk studentrörelse. Skulle vara: för Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor. *Red.*

TILL ANMÄLAN INSÄND MISSIONSLITTERATUR.

När och fjärran. 17:e årg. Högtidsnummer, rikt och fint ill. Utgifvet på Kvinnliga Missionsarbetares förlag. Pris 80 öre.

Tillkomme ditt rike! Julpublikation, utgifven på föranstaltande af Svenska kyrkans missionsstyrelse, rikt ill., 12:e årg. Sv. kyrkans diakonistyrelses bokförlag, Stockholm. Pris: Häft. kr. 1: 25, i klotband kr. 1: 75.

Stjärnan från Betlehem. Ill. jultidning för barn och unga, äfven den utgifven på föranstaltande af Sv. kyrkans missionsstyrelse. Erhålles å Sv. kyrkans diakonistyrelses bokförlag, Stockholm, samt genom tidningens förlag, Upsala. Pris 20 öre.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

MISSIONSKALENDERN »HANS stjärna i Östern», 14:e årgången, illustrerad och med omväxlande innehåll.

Priset på kalendern har tyvärr i år på grund af de förhöjda tryckningsomkostnaderna måst sättas något högre än förut. Sålunda kostar kalendern häftad 1 kr. för ex., kart. 1: 25 och i klotband 1: 50. När minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens exp., Drottninggatan 55, Stockholm C., lämnas 25 % rabatt. Däremot lämnas icke portot fritt.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Till buffén, till hvilken tacksamt mottagas bidrag, medtagas socker och brödkort.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottningg. 55, 2 tr., af

Fru *Alma Barkman*,
Brahegat. 28, 3 tr.

Fru *Maria Berg*,
Handtverkaregatan 28, 1 tr.

Fröken *Emma Beskow*,
Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Inez Bölling*,
Dufbo.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli*,
Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Isabel Faxe*,
Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Bell Fries*,
Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren*,
Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*.
Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist*,
Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*,
Äppelviken.

Fröken *Thyra Sandstedt*,
Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Louise Schön*,
Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *S. Storckenfeldt*,
Engelbrektsgat. 6 A. 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham*,
Hofslagaregat. 5, 4 tr.

Föredrag: Kl. 12 af missionär *August Berg* och kl. 6 af missionär *Nath. Högman*.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Anmälan. — Hur mycket skall du taga med dig? — Hur skall jag bli en missionsvän? Den enande länken. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Hedendomens tyranni och makt. — Svenska lärares missionsförening. — Beriktigande. — Till anmälan insänd missionslitteratur. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

STOCKHOLM 1917, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 24. ÅRG. 22. 15 DECEMBER 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

UTGIFVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

SOLUPPGÅNGEN FRÅN HÖJDEN.

Utdrag ur en predikan af *Fr Hammarsten.*

En soluppgång från höjden har besökt oss till att skina öfver dem, som sitta i mörker och dödens skugga.
Luk. 1: 78, 79.

LIKA LITET SOM I DEN YTTRE naturen alla himmelens stjärnebloss och alla ljus, tända af människohand, förmå att jaga bort natten, lika litet hade det någonsin blifvit dag på jorden, om icke Jesus Kristus hade kommit till oss. Han är soluppgången af höjden. Han som med sitt ansikte upplyser det nya Jerusalem, gafs af vår Fader till att vara den arma, syndbesmittade och skuldbelastade jordens sol. Det är ett lofämne för himmel och jord. Gud Faders kärlek ville gifva offret, och djupt i människoanden ligger medvetandet, att ingenting mindre än detta var tillfyllest.

Men om solen gick upp för nära två tusen år sedan, då hafva vi väl nu ljusan dag på hela jorden? Ack, att vi obetingadt kunde svara ja härtill! Men stora, dystra slagskuggor och nattens mörker lägra sig ännu öfver vida sträckor af jorden. Den s. k. kristenhetens likgiltighet har under århundradens lopp utestängt ljuset från den arma hednavärlden. Mammonstjänsten, förnekelsen, njutningslystnaden, försoffningen hämma ljuset i själfva de kristna länderna. Ljuset lyser i mörkret, men mörkret har icke fattat det. Kristenhetens synder kasta sådana förfärliga skuggor ut öfver folk och enskilda, att man kunde tro hedendomens natt ännu råda. Krig, blodsutgjutelse och hat härska bland folken. Hvad hjälper det, att solen

lyser, om man stänger fönsterluckorna? Man har mörkt hos sig ändå. Hvad hjälper det, att Kristussolen har gått upp, om man stänger hjärtat för det ljuset?

Solen går upp öfver onda och goda. Kristus är Guds gåfva till hela världen. Mänskligheten har ett stort arf, omkring hvilket den kunde enas. Det lider intet tvifvel, att synd och dom är ett gemensamt ondt för hela släktet. Naturens fördärf genomtränger hvarje enskild, och med obeveklig följdriktighet går det onda öfver från släktled till släktled, från individ till individ. Ingen kan här draga sig undan. Men mänskligheten har, som sagdt, också något annat, som är för den gemensamt, dess andra stora arf, *Kristus*. Han tillhör oss alldeles lika visst som synden och domen. Tveka vi ej om vår andel i dessa, så behöfva vi ej heller tveka om vår del i Kristus. Kunna vi ej undgå att bekomma vår lott i arfvet från Adam, så är det heller ingenting, som hindrar oss att taga ut vår del i arfvet från Kristus. Solen är, sade vi, för alla. Den griper med sina strålar den stackars tiggaren, tränger igenom hans trasor lika varm, som om den lyste på siden och purpur. Soluppgången är för hela naturen. Lärkan drillar högt i skyn sin sköna sång, men äfven korpen låter höra sina omelodiska läten. Han har lika rätt att fröjdas på sitt sätt som sångfågeln. Hvem vet icke, att soluppgången gäller alla? Kristus är din lika fritt, som solens ljus tillhör hvarje varelse från skapelsens krona till masken i stoftet. Öppna alla hjärtats dörrar och fönster och låt ljuset lysa in i de mörka rummen! Ingen bön, ingen tro, ingen bättring, ingen god gärning kan skingra hjärtemörkret, men Jesussolen kan det, och bättring och tro öppna dörrarna för Jesus. Det är deras betydelse. Tag det såsom en nåd, att du får tro, icke såsom ett kraf, att du skall tro! Tänk, att du får gråta ut hos Jesus! Tänk att du får säga honom, hur fattig, jämmerlig, blind och naken du är, och tänk att du får lita på honom af hela din själ! Tror du icke på solen, att den hvarje vår skall få makt öfver is och snö, makt öfver vinterdvala och död? Tror du icke det? Jo, du vet, att blott solen får lysa på jorden dag efter dag, så blir det nog vår och sommar. Kan du icke lita på Jesus så mycket, att du lägger dig kall och död vid hans fötter, viss att han skall säga sitt befriande ord: »Du skall lefva», alldeles lika säkert som han hvarje vår säger detta ord till den döda naturen, hvilken då hörsammar hans bud?

Jesus är sol. Det ville jag säga ur egen och tusende andras lifserfarenhet. Det är sol, att Gud älskar i Kristus Jesus. Det är ingenting mindre än sol. Det är icke det kalla gnistrande, otillräckliga stjärneljuset, nej, det är *sol*. Det är just hvad ett kallt och dödt hjärta behöfver. Om du kunde se in i dig själf riktigt djupt och fråga: »Hvarefter längtar du, oroliga hjärta?» så skulle det svara: »Efter kärlek, Guds kärlek.» Om du kunde tolka samvetets klagan och

suckan samt frågade: »Hvarför är det så oroligt?» skulle det svara: »Jag behöfver försoning och frid.» Allt detta är *Jesus*. Han är sol i ditt lif. Öppna din själ, hur armt, hur fattigt, hur mörkt där är! Öppna för Jesus!

Gif ännu en gång akt därpå, att Jesus själf och ingenting annat är soluppgången för dem som sitta i mörker och dödens skugga. Gå med herdarne till Betlehem. Stanna med blicken vid krubban och fråga, om gåfvan, som där ligger, är din. Låt barnet själft vara svaret på dina frågor. Känslorna hafva sina svar, samvetet har sitt, förståndet sitt. Men hvad säger barnet d. v. s. det faktum, att Gud sändt sin Son i världen att frälsa syndare? Säger icke barnet alldeles gifvet: »Jag tillhör dig. Jag ligger här i krubban väntande, att du skall taga mig i din famn och lofva Gud.» Många mörka frågor ligga måhända i din själ väntande på svar. Låt barnet i krubban vara det afgörande, bestämmande svaret på alla hjärtats frågor! Gud älskar dig. Försoningen är gifven. Gud har icke skonat sin ende Son utan gifvit honom ut för oss alla — och han har gifvit oss *allt med honom*. Ära vare Gud i höjden!

En gång skola alla jordens små glädjeljus slockna. Hemmet upplöses, vännerna skingras och dö, rikedomen försvinner, nöjet vissnar likt en förgänglig blomma, allt som förljufvar tillvaron här nere utan att hafva evigheten uti sig, når sitt slut. Alla dessa ljus släckas. Såsom ljusen släckas, då solen går upp, så skall det en gång för dem som tro varda uppenbart, att Jesus var soluppgången. Hans ansikte upplyser staden. Ljus af sol och ljus af lampa behöfvas icke längre. Allt går upp i Lammet, och dess ansikte upplyser staden.

Vare då Herren ditt ljus redan nu, medan du vandrar i den mörka dalen, och sjung med den gamle Sakarias: »Genom vår Guds innerliga barmhärtighet har en soluppgång af höjden besökt oss!»

ÅTER ETT HEMBUD.

KAMMARHERREN *J. v. HOLST* afsomnade fridfullt den 30 sistlidne november i en ålder af 76 år efter mångårig, nitisk tjänst åt den Herre och Frälsare, åt hvilken han under mannaålderns kraft — till stor öfverraskning för kamrater och vänner — skänkt sitt hjärta.

Betecknande för denne Herrens stridsman var hans frimodiga bekännelse af Jesu namn inför nästan alla, med hvilka han kom i någon beröring. Att få människorna »*födda på nytt*» och »afskiljda från världen» var det genomgående syftet med hans föredrag.

För »bröderna» klappade hans hjärta så varmt. Deras brister i bekännelsen eller uraktlåtenhet att i föredragen skarpt »dra upp marginalen» mellan världen och Guds rike, visste han att rakt på sak »peka på». Själf bad han ej sällan att få veta sina fel

och fördolde därvid ej sin smärta. Men med denna smärta liksom med allt gick han hastigt »raka vägen» till korset. Så var det glömdt, och solen lyste igen. Liflig, mottaglig för intryck och växlande i känslorna men fast i att bekänna samt tro på förlåtelse och rening i blodet, hade han en enkel barnasjäl, som ofta drack af Guds fröjders ström. Ofta blef han genom sina färgrika, ej sällan originella, städse korta och stundom till och med litet lagiska skildringar af vägen till Gud och lifvet i Gud för människor till afgörande välsignelse.

J. v. Holst

För den yttre missionen fick han tidigt intresse och var under några år ledamot af Kommittén för S. M. K. Under denna tid slösade han mycken kärlek på missionärerna personligen och lämnade missionen både då och framgent ekonomiskt stöd.

Det var dock åt soldatmissionen han gaf hufvudparten af sin kärlek och sina gåfvor. Själf soldat alltigenom älskade han så verkligt dessa unga soldater, kände deras lif, frestelser och behof. Städse talande ett språk, som de förstodo, förklarade han eldigt för dem plikten att »lyda konungars Konungs order» och förmånen af att från första stund »bekänna för kamrater» o. s. v. Många soldater fick han föra till Jesus. Säkerligen fattade än flera hans kärlek och nitälskan.

Nu har stämman tystnat. Afsidestagen blef han till sist under några år och fick »hvila sig något litet». Mästaren talade då, och han lyssnade till. Stilla ro präglade mot slutet den tillförene så liflige mannen. Ännu i det allra sista fick han vända sin blick från dödens dysterhet, när han låg där i den hvita dräkten med ett liljekonvaljeknippe i den kalla handen och med ett anlete utan dödsprägel, ungdomligt vackert och frimodigt som i lifvet.

Under de senaste veckorna nästan oförmögen att tala fick han dock helt oförmodadt sex dagar före förlossningen nåd att efter en vid den stilla bädden knäböjande väns bön yttra som sitt sista ord på jorden: »Amen. Ja, tack och lof, käre Herre Jesus! Amen.»

Frid öfver vår trogne, oförgätlige broders minne! Ära vare Gud!

H. Dillner.

FRÅN EXPEDITIONEN.

Lofva Herren, min själ, och allt det uti mig är lofve hans heliga namn. Lofva Herren, min själ, och förgät icke hvad godt han har gjort. Ps. 103: 1, 2.

DET ÄR STORT ATT FÅ BÖRJA ett år med lofsång, men tänk hvilken nåd att äfven få sluta det med tack och lof! Då vi här på expeditionen se tillbaka på år 1917, som nu snart nått sitt slut, vilja vi

göra psalmistens ord till våra egna: Lofva Herren, min själ . . . . Underbart har Herren hjälpt hela detta år. Om vi tänka efter, dag för dag, och se, huru han ordnat för oss i stort som i smått, då måste vi lofsjunga men också böja oss i ödmjukhet inför honom och bedja: Herre, låt oss icke förgäta hvad godt du har gjort!

Ett rikt tacksägelseämne äro alla missionsvännerna, stora och små, Vid årets slut känna vi det, som vi alldeles särskildt ville bära fram dem, en och en inför Gud, och tacka honom för allt, hvar och en fått vara för oss personligen och för missionen i dess helhet, tacka för hvarje bön och förbön, hvarje kärleksfullt bref, som sändts till oss och för de många varma hälsningar, som vi fått taga emot. Och vi bedja: »Gud, löna dem alla i trofasthet, fröjda dem, välsigna dem, att genom deras lif ditt namn allt mer och mer måtte bli förhärligadt!»

Tänka vi vidare på, huru medel ha kommit in för missionsarbetet, gåfvor, helgade genom mycken bön och kanske ofta gifna under försakelse, då tycka vi, att hjärtat vill öfverflöda af tack och lof. Visserligen kan det ibland vara tomt i missionskassan, men Gud ser måhända, att äfven detta är nödvändigt. Vi alla, hemarbetare, missionärer och missionsvänner, kanske under sådana tider behöfva böja oss inför honom i självfrannsakning och bön. Kanhända finnes det något, som Gud ser måste bort hos oss. Han ser, om det är något i våra lif, som står hindrande i vägen för att det som han gifver, skulle få blifva till all den välsignelse, han med gåfvorna åsyftar. Får Guds Ande verka i oss fastare tro och förtröstan, större ödmjukhet, varmare bön och mera utgifvande kärlek, böra vi då ej tacka äfven för dessa tider? Jo, »alla Herrens vägar äro nåd och sanning» . . . »Lofsång höfves oss.» *L. B.*

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: Bibelkvinnan Sietasao och hennes kamrat samt deras kärlek till Herrens verk (sid. 344). De många dörrar, som i Hanchengs distrikt stå öppna för de infödda troende kvinnorna (sid. 344). — Den ingång, som Herrens Ande vunnit i åtskilliga hem, i det flera familjemedlemmar i samma hus vunnits för Gud. — Den stora angelägenhet, somliga ännu icke-kristna visa att få närvara vid de kristnas gudstjänster (sid. 344-346).

Den andliga och lekamliga vederkvickelse, fru Augusta Berg erhöll på Chikungshan. Att Herren uppehållit henne under hennes makes vistelse i Sverige. — Den enhet, som rådde bland missionärer af olika nationer och olika missionssällskap uppe på Chikung (sid. 346,348).

Tacksägelse- och *böneämnen.* Missionens vänner och medarbetare, deras kärlek, förbön och offervillighet. De medel, som under året influtit (sid 341).

De 20 kvinnliga dopkandidaterna i Hanchengs distrikt (sid. 344).

De 7 kvinnor, som i somras undervisades i Anna Erikssons bibelskola. — De af vår syster särskildt omnämnda två kvinnorna, som så frimodigt vittna om Jesus. Att den första må få vinna sin man för Herren. Att den andra genom den stora förändring, hon undergått, inför alla är ett bevis på nådens omskapande kraft. Hennes till Herren omvände son och dennes flitiga ockrande med sitt pund (sid. 344-346).

Fru Augusta Bergs arbete i Yuncheng (sid. 348).

Att Herren må leda allt med afseende på våra syskons utresa till Kina (sid. 342) och likaså utvisa, när missionär och fru Folke få anträda sin tilltänkta resa till fältet (sid. 349).

Sjukvårdsarbetet och barnhemsverksamheten i Sinan (sid. 349). Skolan i Sinan med dess öfver 50 barn (sid. 350). Makarna Wester och deras lille son (sid. 351).

Böneämnen: Att den nöd, som vållats genom de stora öfversvämningarna i Kina, må bli medel att föra många af Kinas folk till bättring (sid. 342). — De troende, som genom denna nöd blifvit hemsökta (sid. 343). De från Shantung inflyttade kristna, som anhållit att få sluta sig till församlingen i Pucheng. — Nåd, kraft, visdom och medel för missionär Linder i och för detta nya arbete. — Hans tjänare Liu Teng Han, som nu vill utbilda sig för att kunna missionera bland sitt folk (sid. 343). — Att det i politiskt afseende måtte bli lugnt i Kina (sid. 344). De kineser, som öfverförts till Frankrike. — De missionärssöner, som utkallats i kriget. Att Herren må hugsvala dem af föräldrarna, som genom kriget förlorat sina söner (sid. 346). Att missionsarbete mer än hittills må kunna upptagas bland Kinas muhammedaner (sid. 347).

UTRESANDE MISSIONÄRER.

Såvidt möjlighet till resa förefinnes, komma våra syskon *August Berg, David Landin* och *Emma Andersson* att omkring årsskiftet anträda resan till Kina. Afskedsmöte för dem hålles i Betesdakyrkan den 30 dennes, kl. 11 f. m. I deras sällskap reser doktorinnan *Maria Berg* för att besöka sin dotter Ester. Då man under närvarande förhållanden kan befara, att de på sin färd komma att möta större svårigheter än vanligt, vilja vi alldeles särskildt anbefalla dem i eder åtanke och edra förböner. Åfven vilja vi för våra syskons räkning taga fasta på löftet i Ps. 121: 8: "*Herren skall bevara din utgång och din ingång från nu och till evig tid.*"

ETT ROP FRÅN PUCHENG.

GUD HAR NYLIGEN GIFVIT folket i dessa trakter en allvarlig maning till bättring. Natten 3—4 sept. kom nämligen ett sådant ihållande störtregn, att dess make förut ej här bevittnats. Snart började från berg och höjder i närheten vattenmassor nedstörta genom hålvägarna med sådan kraft, att hus helt och hållet bortspolades från sina grundvalar. Själf såg jag centnertunga stenar (tillhöriga en större bro), som af vattnet bortförts flera hundra fot. Många människor sopades med af strömmen, och omkring ett hundratal ha i vårt grannskap omkommit, ihjälslagna af flytande virke eller nedklämda i den medföljande leran. Många kommo dock igenom strömmen med lifvet. Öfver den nedanför liggande slätten svämmade sedan lervattnet, förstörande mycken gröda, sättande en mängd byar under vatten och ramponerande en mängd hus. Det lär ha varit en hemsk natt för många familjer, där de sutto på sina sofkangar och sågo vattnet inne i rummet stiga allt högre, hos mången äfven förstörande hemmets hela spannmålsförråd.

Värst var det dock för de arma Shantungemigranterna, som till ett tusental finnas bosatta i sina af packad jord byggda små hus på maderna rundt omkring i Puchengs domsaga. Det fanns i somliga af dessa samhällen intet annat att göra än att i beck-

svarta mörkret fly genom vattnet från hus och hem, uppsöka någon högre liggande plats och därifrån invänta dagen. Den hade dock intet annat att visa dem än de hopfallna husen inom det af vattnet öfversvämmade byområdet.

Hvad vi känna särdeles ömmande, är, att bland dessa emigranter finnas många kristna, 60—70 familjer, de allra flesta döpta före utvandringen från det gamla hemmet. Somliga af dem känna vi personligen. De ha förut vändt sig till oss med anhållan att bli andligen omhändertagna. Men af brist på arbetare och medel måste frågan förfalla. Dessa kristna ha under de år som gått i allmänhet lefvat som får utan någon herde: utan gudstjänst på de flesta ställen, utan nattvardsgemenskap och utan undervisning. Ett par på deras begäran från Shantungprovinsen hitsända evangelister ha varit mycket otillfredsställande. De mest allvarliga ibland dem ha nyligen åter vändt sig till mig med anhållan om anslutning till oss. Vår gudfruktige och begåfvade tjänare Liu Teng Han har, gråtande öfver sina landsmäns tillstånd, sagt upp sin plats hos oss för att få gå omkring och arbeta bland sitt folk. Han önskar vid nästa års början inträda i Kina Inlandmissionens utmärkta bibelinstitut i Hungtung. Shansi, för att genom en tvåårig kurs utbildas till evangelist bland sina landsmän. Jag har nu ej längre kunnat neka utan i Herrens namn lofvat att mottaga i vår församling dem som komma och ha ett godt rykte om sig samt att börja verksamhet bland de öfriga. Jag tror, att detta är af Herren, och att han också skall förse med medel och de krafter, som äro nödvändiga. Jag är fullt medveten om, att det ej är en ringa börda, jag härmed tager på mig:

Bild från en öfversvämning i Kina.

omsorgen om dessa kristna och de lokalförsamligar, som af denna anslutning blir en följd. Mycken visdom från ofvan behöfs också för att kunna från början få verksamheten, hvad församlingsordning m. m. angår, byggd på en sådan grundval, att ett församlingslif utan allt för mycket ekonomiskt beroende af den utländska församlingen kan trifvas och utvecklas. Detta är ej lätt, då de flesta förut tillhört de ekonomiskt bärkraftiga engelska och amerikanska Shantungmissionerna. Några ha fått utbildning i deras skolor och tjänstgjort som lärare. Den man, som jag nu har till portvakt i Huachow, var före kriget lärare i Berlin-missionens skola i Tsing tao med en fem gånger större lön, än den han nu har. Nu befinna sig de flesta, som sagdt, i en beklagansvärd belägenhet, som med vinterns inträde kommer att förvärras.

Bedjen, vänner, med oss, att Herren på de vägar, han finner vara bäst, sänder sin hjälp och sin ledning!

Eder i Herren

Hugo Linder.

Den 17:de sept. 1917.

BREFAFDELNINGEN.

Från Hancheng skrifver vår syster *Anna Eriksson* den 17 aug.:

. . . Bibelkvinnan Sietasao har nu varit ute sex veckor i ett sträck och tillsammans med andra f. d. elever från vår kvinnoskola besökt 25 byar. Hon är så strålande glad åt Herrens verk i människors hjärtan. *Vida* dörrar stå öppna för mina kära systrar, och de söka efter bästa förmåga och kraft gå in genom dem.

Till höstmötet ha vi åter 20 kvinnliga dopkandidater. Om alla godkännas, är ju litet ovisst. En särskild glädje är att *hela familjer* komma ut från hedendom och mörker till Guds underbara ljus.

F. n. är det åter oroligt här på grund af det politiska bråk, som råder i landet. Röfvare-soldater äro anställda att bevaka flodöfvergångarna, och dessa män göra ju skäl för sitt namn, där de fara fram. Vi tacka Gud, så länge vi få vara i fred.

Jag har varit ensam här sedan d. 3 juli. Ester Jonsson är i Hoyang, där det är svalare än här.

Under juli månad hade jag sju kvinnor hos mig. En af dem var från en nybildad utstation. Hon är begåfvad och mycket varm för Herren, så hon får nog bli till hjälp att föra andra till tron. När hon läste Jesu lidandes historia, grät hon och sade: »Tänk, allt detta utstod han för mig! Hvad kan jag göra för honom?» Jag har hört, att sedan hon kom hem, brukar hon ta med sig en annan troende gumma i byn, gå ut och samla kvinnorna och berätta för dem, hvad hon själf vet och erfarit. Ja, så skall det ju gå till att föra syndare till Jesus. Hon är den kvinnan, som förr skrifvits om, som sökte strypa sig, när mannen ville hindra henne att följa Herren och gå till gudstjänsterna. Mannen lägger ej mer hinder i vägen för henne, fastän han själf ännu älskar syndalifvet och har ett svårt lynne. Bedjen, att hon må få nåd och tålamod att vinna också honom för Jesus!

En annan präktig kvinna ha vi en mil härifrån. Det är ej ännu ett år, sedan hela familjen kom till tro på Gud. Mannen gick hem i frid för några veckor sedan. Han kände själf slutet nalkas och sade till de sina:

»I dag får jag gå till Jesus i härligheten, och ni få inte tillåta några hedniska ceremonier vid min bår.» Naturligtvis kommo släktingarna och ville bränna papper, men hustrun tillät det ej. »Stackars farbror! Ska' vi inte ens få skicka honom en åsna (af papper), så att han kan komma fram på den i dödsriket? Det var för ledsamt!» — »Farbror behöfver ingen åsna. Han är redan i paradiset och har det mycket bättre, än hvad vi skulle kunna göra för honom.» Så fick det då bli därvid. En af sönerna är mycket nitisk och varm för Gud. Hvar han går, har han bibeln med sig, och hvem han råkar, talar han med om Gud. Han är ej mycket läskunnig men söker vid alla tillfällen hjälp af andra. Så ock med sångmelodierna. Hvar helst han råkar någon, som kan sjunga, ber han om hjälp. Det går inte att göra undanflykter. »Jag kan inte sofva», säger han, »och du får heller inte sofva. Du måste lära mig den där melodien.» På så sätt har han tillägnat sig en hel del kunskap, och han använder med flit sitt pund. Är det inte härligt att se, hur Herren brukar hvem han vill, blott man är honom helt uppgifven? Mor och son bli nog döpta nu vid höstmötet. Modern var med en månad i kvinnoskolan men måste hem, ty hon hade opiebegär, och jag hade ingen medicin för sådant. Nu har hon genom *bön* och minskning undan för undan på opiet blifvit fri från sitt kraf och så frisk och förändrad till sin yttre människa, en verklig rekommendation för evangelium.

En annan nyintresserad familj bor ett stycke ifrån gudstjänstplatsen. Husfadern är till hälften lam, men till gudstjänsten måste han ändå söndagligen. Sonen får lof att hjälpa honom upp och ned från åsnan och se till, att han kommer lyckligt bort och hem. Sin mor får sonen också bära på ryggen öfver den lilla floden, när vattnet i den är högt. Gudstjänsten får ej försummas. Undrar, hur många där hemma, som visa samma nit för de troendes sammankomster.

En af skoleleverna här hade förlofvat bort sin dotter vid mycket tidiga år med en man öfver 30 år äldre, en hedning. När modern blef troende, var denna förbindelse hennes största sorg och äfven min. Nu ha såväl den blifvande mannen som hans föräldrar och några af släktingarna blifvit vunna för Gud. Glädjen häröfver är naturligtvis stor. Ja, nog kan bön förändra förhållanden.

Så kunde jag hålla på att berätta om många, men af det sagda framgår, att verket går framåt. Det är ett evangelii segertåg till *Herrens ära*. O, hur glad jag är för hvarje själ, som blir omvänd från satans makt till Gud! En och annan kommer kanske med af orätta motiv, men sådana tröttna snart och få ej bli till hinder för de andra, som vilja framåt.

Nu hålla mina kära bibelkvinnor på att här hemma ställa i ordning sina nät till ny fångst, under det de hvila sina trötta ben något litet. De *vandra*, när de äro ute, från by till by, från hem till hem, dessa kära, utan annat bagage än sin lilla reskassa och sina böcker. Mina ögon rinna af tacksamhetstårar för deras tjänst. Deras lön är hos Gud.

Chikung shan 29 aug. 1917.

Den 16:de juli skildes min älskade make och jag nere vid *Sin tien* (närmaste järnvägsstationen till Chikung), han och Ebba Burén med Sverige som mål, Anna Janzon, Maria Hultkrantz och jag med *Chikung* som mål. Det kändes vemodigt att skiljas i den mörka, regniga natten, att se tåget rulla bort och veta, att det *synliga* afståndet blef allt längre och

längre. För *Hans* skull måste vi en tid vara skilda åt — med blicken uppåt blir det ljust. — När det vill kännas svårt och saknaden vill taga ut sin rätt, tänker jag på alla skilsmässor, som kriget medfört, och får då som en känsla af att jag ej har *rätt* att känna mig ledsen. — Häruppe på Chikung t. ex. vistas för närvarande fruar och barn till 15 manliga missionärer, tillhörande Kanadensiska presbyterianska missionen, kanske endast med ett 10-tal flera missionärer, än vår mission har — hvilkas män lämnat arbete, hustrur, barn och allt för att transportera kineser till Frankrike för utförande af praktiskt arbete och sålunda göra européer fria att gå till fronten. Ej förstår jag skälen för deras handlingssätt — men *skilsmässan* står kvar!

Hvarje tisdag samlas på en af Kina Inlandmissionens hem häruppe en skara till bön för de till kriget utgångna, särskildt för söner tillhörande Kina Inlandmissionens missionärer. Deras antal, som gått ut, uppgår till närmare 100, och af dessa hafva omkring 30 stupat.

Innerligt tacksam är jag för de 6 veckor, jag fått tillbringa här; luften är så underbart ren, och det härligaste väder ha vi haft. En och annan regnskur har endast gjort, att naturen tett sig så mycket härligare efteråt. Dyrbara möten ha hållits och värdefulla bekantskaper stiftats. — Innan den egentliga konferensen började, höll en mr Joffrey, tillhörande Christian Alliance Mission i södra Kina, några rikt välsignade möten med ämne: »Jesu återkomst». Hvad han talade, tycktes bli så verkligt för alla och fylla allas hjärtan med helig glädje och väntan. Min egen bön är, att denna *verklighet* må bli en riktig *hjärte*verklighet för mitt hjärta, något, som jag dagligen *lefver i* — ty dagen nalkas.

När dessa möten voro öfver, kom dr Zwemer från Kairo och lade muhammedanernas nöd och ansvaret för de 15 miljoner, som bo i Kina, på våra hjärtan. Med hvilken nitälskans glöd talade han ej! Vid det första mötet var hans text: »Då jag för glansen af detta ljus ej kunde se» (Apg. 22: 11) samt: »Jag var icke ohörsam mot den himmelska synen». Glansen af detta ljus, yttrade han bl. a., gjorde, att Saulus ej såg något *omkring* sig. Må ock vi för glansen af detta ljus ej se och stanna för hvarandras små olikheter i lära och uppfattning och annat, som hindrar i vårt lopp! Må vi se världen sådan, som Jesus ser den — förlorad — men ämnad att återvinnas åt honom! Må Jesus få tända sin nitälskans glöd i våra hjärtan! — Ofta talas om att vara »intresserad» i det ena och det andra. »Den och den», heter det, »är intresserad i missionen.» — Men detta ord intresserad finns ej i hela bibeln. Tänk, om man skulle säga, att Paulus var *intresserad* i att förkunna evangelium, Livingstone *intresserad* i Afrika, Hudson Taylor intresserad i Kina, Luther *intresserad* i Romarebrefvet, o. s. v. *Nej, en helig passion brann i deras hjärtan. Må vi se världen, såsom Jesus ser den,* och icke vara ohörsamma den himmelska kallelsen!»

Blott inom S. M. K:s fält finnas flera 10-tusental muhammedaner. För att framgångsrikt kunna nå dem måste någon *uteslutande* arbeta ibland dem och inlära arabiska jämte kinesiska. Dr Zwemer rekommenderade Kairo såsom den lämpligaste platsen för inhämtande af arabiska språket och ville själf, sade han, göra, hvad han kunde, för att hjälpa. Jag tror, att åtminstone en efter hans möten kände Herrens kallelse att särskildt arbeta bland muhammedanerna.

Omedelbart efter dessa mötens slut kom en mr Buchman hit och hade 3

dagars — hvad jag skulle vilja kalla — samtalsmöten öfver ämnet »personal work», d. v. s. vinnande af själar genom personligt, individuellt arbete. Man borde, yttrade han, ej så mycket sträfva efter att få stora samlingar af åhörare som fast mer söka få någon beröringspunkt med den enskilde och vinna *en och en*. Mycket varmt lade han på våra hjärtan vikten af att vara mänskliga (human), när vi söka föra själar till Jesus, så att vi sätta oss in i andras frestelser och förhållanden. Huru ofta sakna t. ex. icke föräldrar sina barns förtroende, emedan de stå för högt för dem, ej kunna sätta sig in i deras frestelser. Gif, yttrade han äfven, den första timmen af dagen åt Gud! *Lyssna under den stunden till* hvad han vill säga! Låt honom tala, var stilla! Han skall visa dig, huru du bör möta hvarje enskild själ. Sök upp någon, som är *ett* hjärta och *en* själ med dig, och bed tillsammans med denne för dem, som Herren för i din väg»! Själf brukade han mellan 5—6 på mornarna, hvar han var, äfven ute på resor, lyssna — oftast liggande i sin säng — till Herren.

— Vi tacka Gud för allt, hvad dessa Herrens sändebud framförde — och med nya beslut i Herrens kraft gå vi till vårt arbete.

Omkring 350 missionärer, tillhörande olika missionssällskap, ungefär ika många affärsmän, engelsmän, ransmän och tyskar, samt omkring 150 barn ha vistats på berget. En underbar känsla af *enhet* har rådt missionärerna emellan. Hur det känts att själf få sitta ned och lyssna i den trefliga lilla kyrkan tillsammans med en skara, som besjälas af samma lifsintresse, kan jag ej säga. Den sköna sången, den högtidsklädda skaran, den härliga naturen, allt har stämt hjärtat till lof och tillbedjan. Tiden för uppbrott är nu inne, men flera dagar ha vi blifvit hindrade, emedan milsvidder af landet är öfversvämmadt, järnvägsbroar förstörda och landsvägar ofarbara. Det arma, arma folket, som fått all sin egendom och gröda förstörd! —

På en missionsstation i Honan fick missionären lof att simma för att komma till de olika husen på stationsområdet. På en plats rodde missionären in i kapellet ända upp till predikstolen!!

Om järnvägen hunnit repareras, reser jag i morgon hem i br. Rikard Andersons sällskap. Jag får sällskap med honom ända fram till Yuncheng, där han och bröderna Beinhoff och Olsson skola hålla en månads bibelskola med våra medhjälpare i hela missionen. Fru Anderson samt barnen och frkn Engström stanna kvar här öfver september månad. Andersons lille minste gosse, som läkarna hade gett upp hoppet om, har blifvit bättre, och hopp finnes om hans fulla tillfrisknande. Så många af de små, som nere på slätten voro sjuka, ha här återvunnit hälsa och krafter.

27 sept.

Den 7:de sept. kom jag hem, fick ett så kärleksfullt mottagande både af syskonen och kineserna, att det gjorde godt långt in i hjärtat. Oerhördt mycket arbete ligger bakom mig, sedan jag kom hem. Stort hushåll — kocken borta — många besökande — trassliga härfvor att utreda — mottagningar — ja, allt kan ej nämnas, men Herren har hjälpt för hvarje dag. — — Åtskilligt af min älskade makes ansvar har ju kommit på min lott — därför har detta bref ej blifvit afsändt förr än nu.

I dag har jag i sällskap med bibelkvinnan varit ute i en by 1/4 mil härifrån. Mitt besök gällde närmast en sjuk kvinna. Hon hade för några

dagar sedan sändt bud, att hon önskade råka mig. Dömen om min bestörtning, när jag får höra, att hon dött för ett par dagar sedan men ej en naturlig död, utan att hon hade dränkt sig genom att hoppa i en brunn. Under flera år har hon då och då kommit till gudstjänsterna, och hade Jesus fått komma in i hennes hjärta, skulle hon ej kunnat företaga en sådan handling. Hon hade varit sjuk flera månader. Sjukdomen hade hon fått till följd af *vrede*. När hon ej blef bättre, tog hon detta steg — kanske ock för att, som hon själf lär ha yttrat, hennes ande skulle komma tillbaka och riktigt pina hennes svåger och svägerska, med hvilka hon lefvat i fiendskap. När jag satt där i rummet på samma kang, som hon för några dagar sedan legat på, och såg mig omgifven af en massa kvinnor, för hvilka frälsningens väg också många gånger förkunnats, men som ändå stå på samma punkt — alltfort lefva i synd och skam — då fattades mig ord; jag kunde bara gråta. — I den stunden kände jag något, af hvad Jesus kände, när han grät öfver Jerusalem och tänkte på sitt folks försummade tillfällen. Huru erfor jag ej sanningen af Herrens ord: »Icke med makt och icke med kraft utan genom *min Ande*.» — Jag kände det, som skulle jag velat gjuta mitt hjärteblod, blott jag kunnat föra dessa själar in i Guds ljus. Det är smärtestunder sådana stunder, men också *nåd* att få känna något med Jesus. Ibland kan man bli så van vid nöden, att det ej blir någon värme i vittnesbördet. Man ser ej alltid själarna omkring sig som verkligt förtappade. Såge vi det alltid, med hvilken glädje och med hvilket nit skulle vi då ej vittna. — —

När saknaden efter min älskade make ibland känns särskildt stor, då tänker jag: »Och *denna* saknad ha våra älskade barn fått känna flera *år!* Men Herren har hjälpt både dem och mig. Han är värd det *lilla* offer, vi kunna göra.

. . . De 34, som ha deltagit i bibelskolan, ha nu alla rest hem, äfven bröderna. F. n. har jag endast missionär Bergquist i hushållet. Nu ser jag framåt mot den dag, då vi få taga emot Torsten Folke. Hvilken högtidsdag det blir! Och likaså, om hans älskade föräldrar komma ut! Hur många af de äldre skola ej fröjdas, om de åter få råka Fu mu si (pastor Folke)!

Men nu ej mer, blott en kärlekens hälsning till eder hvar och en. »Af glansen från honom veko molnen undan.»

Edert sändebud i Sinims Land,
Augusta Berg.

Sinan d. 4 okt. 1917.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Bland andra sjuka, som vi sköta här på stationen, ha vi en 14-årig gosse, som, innan han kom hit, skulle hämta persimoner i en närbelägen by. På vägen mötte han en man, som drog ned honom från den åsna, han red på. Bofven tog därpå en sten och slog gossen i hufvudet, tills svålen på öfverhufvudet blef alldeles sönderhackad. Blödande gick nu gossen till en by för att få hjälp. Hönsfjäder, jord och vallmoblad lades på hufvudet, och blödningen stillades. Hemburen skulle han besiktigas af någon från rådhuset, men som mandarinen var bortrest, var det ingen, som gjorde sig brådska. Det hade börjat jäsa och krypa under den stinkande hufvudsvålen. Så kom gossen hit. Jag gjorde hufvudet rent, och hans sex djupa sår få nu noggrant skötas, om han skall kunna bli bra.

Kände mig en dag så nedstämd, då Maria Hultkrantz mötte mig med dessa ord: »Sinims Land har kommit.» O, så roligt! I redovisningen läste jag, att flera vänner sändt medel till Barnhemmet. Känner mig så skyldig, för att jag icke förut skrifvit och särskildt tackat de vänner, som sändt medel till just den verksamhetsgrenen. Det är ett rätt tålamodspröfvande arbete, enär många af de små äro så medtagna, då vi få dem i vår vård, att de icke kunna lefva. Dessutom har det varit mycket sjukligt denna sommar. En koleraartad sjukdom har skördat många offer. Några af våra små ha också genom denna sjukdom flyttats till ett bättre hem. Andra ha kommit i stället, och vi ha just så många, som vi ha rum för. I sommar ha vi fått vårt lilla barnhem ytterligare utvidgadt, något som vi äro särskildt tacksamma för.

Häromdagen hörde jag om en far, som tänkte strypa sin sjukliga lilla flicka, därför att han hade svårt finna ett hem åt henne. Det finns många värnlösa små i detta land. Fattigdomen var särskildt kännbar i vintras. Tack vare de nödhjälpsmedel, vi fingo, blefvo dock åtskilliga räddade till lifvet.

En gammal gumma, församlingsmedlem, har dött i sommar. Hon lefde nästan uteslutande på hvad hon fick här, ett bröd om dagen. När det led mot slutet, talade hon ständigt om Jesus och himmelen. Hon sade en dag till de sina, att de skulle ordna för hennes sista. »Ty», tillade hon, »jag vet, att om två dagar kommer Jesus och hämtar mig.» Så skedde det ock. Vi ha f. ö. hjälpt icke så få, bland andra ett par fattiga, gamla makar, hvilkas hus rasade under det sista regnet. Mannen, som vid raset fick sin arm skadad, är nu åter rätt bra, men hustrun, som fick invärtes skador, kan ännu endast helt obetydligt röra sig.

I norra Kina har det detta år varit stor öfversvämning på vissa håll. Syster Elsa Johnson (tillh. Kina Inlandmissionen), har just berättat, att i Tientsin en miljon människor på grund häraf blifvit husvilla. Nu låter Gud solen skina. Folket får en god skörd, och i och med detta ljusnar det betydligt på alla områden.

Vi ha sedan den 8 sept. skolan i gång med öfver 50 barn. Evangelisten har varit sjuk men börjar nu känna sig frisk. För öfrigt ha vi mycket att tacka Herren för. Min lifliga önskan är nu ock att genom S. L. få säga ett varmt tack till alla, som kommit ihåg verksamheten bland de små värnlösa barnen.

Vi glädjas, kära missionsvänner, för hvad Gud gifvit genom eder.

»*Du skall tillbedja inför Herrens, din Guds, ansikte. Och du skall glädja dig öfver allt det goda*, som Herren, din Gud, har gifvit dig», 5 Mos. 26: 10, 11.

Edra tillgifna vänner,

Maria Pettersson och *Maria Hultkrantz.*

FRÅN HEMARBETET.

SÅ VACKERT SVERIGE ÄNDÅ är! Huru förstummade stodo vi icke inför det majestätiska och storslagna Norrland, då vi i somras kommo hem genom det ödsliga Sibirien från Kinas skoglösa, tröstlöst grågula, ändlösa vidder. Hvilken underbart vacker solnedgång vi fingo se mellan kl. 11 och 12 på natten!

Hvem har icke ock hört om Östra Härad i Småland, och hur vackert där är, ehuru på ett annat sätt. Leende och fager visade sig naturen i sin allra härligaste höstskrud, då jag i oktober månad hade förmånen att

besöka ett 20-tal platser i dessa bygder. Det var upplyftande att dag efter dag färdas fram än öfver skogklädda höjder, där löfträdens lätta, gula dräkt lyste bjärt mot barrträdens mörka, allvarliga grönska, än genom dalar med många små vattenverk, belägna vid åar, som slingra fram mellan åkerfält och skogsdungar.

Upplyftande var det ock för själen att umgås med den idoga befolkningen, som inte bara brutit sten och stubbar i marken utan äfven gjort så stor insats för Guds rike i vårt land. Härom vittna bland annat de många stora och små missionshusen. I en af de socknar jag besökte, funnos ej mindre än sju. Men hvarest intresse finnes för Guds rike i hemlandet, där frodas det ock för den yttre missionen. Kärt var det därför att dag efter dag få samlas med en hel del af dessa missionens trogna vänner för att tala om — inte bara nöden, »hedningarnas nöd» — utan fastmer om hur Herren f. n. välsignar arbetet bland dessa hedningar med framgång som aldrig förr, särskildt i Kina. Det är uppmuntrande att se, hur just talet om detta synes gripa Guds vänner. Stora ting har Herren gjort på vårt fält i Kina, men än större ting skola vi få se. Hållen därföre ut med edert intresse under bön till missionens Herre, I alla medlemmar af och vänner till Östra Härads Ungdomsförbund! »Edert arbete är icke fåfängt i Herren». Tack ock för allas eder kärleksfulla omtanke om mig under resan!

Ett mycket uppmuntrande besök har jag just nu fått göra i min egen hembygd, den bördiga och på sitt sätt storslagna Nerikes-slätten. Här samlades missionens vänner i stora skaror på flera platser i Kumla och Örebro. Det kändes rätt underligt att efter dessa många år ånyo vara i de trakter, där jag som ung började deltaga i arbetet för Herren. Han är densamme, och verket är hans. Må vi blott en gång få af honom höra de orden: »Väl gjordt!»

V. W—r.

PERSONLIGA MEDDELANDEN.

Den 1 december skänkte Herren i nåd åt makarna *Wester*, som f. n. vistas i Mönsterås, en välskapad och präktig liten gosse, som erhållit namnen *Sven Verner*.

Med föräldrarna glädjas vi öfver denna gåfva och bedja, att Herrens välsignelse alltfort må hvila öfver dem och nu ock öfver deras lille son.

MISSIONSLITTERATUR.

Ansgarius, illustrerad missionskalender, utgifven af Svenska Missionsförbundet. Redigerad af J. E. Lundahl. 12:te årg. Kart. pris kr. 1: 75.

Kina vaknar, af Arthur H. Smith. Uppsala. J. A. Lindblads förlag. Pris kr. 2: 25.

Folket under Loven, till Studium af Israel og Israelsmission, af E. Clausen, Israelsmissionær i Przemysl. I kommission hos O. Lohse, København. Pris 2 kr.

FÖRSÄLJNINGEN FÖR S. M. K.

Med hjärtan uppfyllda af lof till Gud se vi tillbaka på den 7 dec. Aldrig hafva trots de svåra tiderna så rikligt med gåfvor skänkts till försäljningen, och aldrig hafva så många och villiga köpare infunnit sig. Resultatet öfvergick ock alla förväntningar, i det nettobehållningen blef kr. 3: 600. Genom sina vittnen, missionärerna *Aug. Berg* och *Nath. Högman* gaf också Herren de närvarande en rik andlig behållning.

Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga pris och ära och makt.

ANMÄLAN FÖR ÅR 1918.

KINAMISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND

får härmed anmäla sin 23:e årgång. Den vill i fortsättningen vara en sammanbindande länk mellan den kämpande skaran ute på fältet och dem, som här hemma af Herren kallats att arbeta vid trossen samt att förrätta Arons och Hurs tjänst. Sålunda vill tidningen i fortsättningen inrymma meddelanden om Herrens verk ute i Kina, om både svårigheter och segrar i arbetet, om de infödda medhjälparna och den infödda församlingen liksom ock om den politiska ställningen, äfven den så betydelsefull för missionen i dess helhet. Men den vill äfven, såsom särskildt under det sista året varit fallet, lämna underrättelser om **hemarbetet** *dels genom sin resesekreterare, missionär Högman, m. fl., dels genom meddelanden från expeditionen. Den vill med ett ord stärka samhörigheten mellan de missionsarbetare, som befinna sig ute i Kina och de som befinna sig här hemma. Guds verk i hednavärlden skulle aldrig gå framåt utan därtill särskildt kallade, fostrade och med Guds Ande uppfyllda arbetare, och dessa åter skulle aldrig kunna föra verket framåt utan att bakom sig i hemlandet hafva understödjande, älskande, förebedjande, andeuppfyllda medarbetare.*

Genom de i hvarje nummer införda tacksägelse- och böneämnena vill S. L. lämna anvisningar för dem, som särskildt på bönens väg vilja vara med i arbetet. Och frambäras dessa ämnen af älskande hjärtan i **tro** *inför skördens Herre, har vår lilla tidning i sanning fyllt en icke ringa uppgift.*

Missionstidningen vill äfven, så ofta möjligt är, ihågkomma de »små missionsvännerna» genom för dem lämpliga berättelser samt äfven för både små och stora genom illustrationer åskådliggöra tidningens innehåll.

Ett varmt tack uttalas till en hvar, som i förbön burit vår tidning eller som arbetat för dess spridning och i och med detsamma sökt göra missionen känd och älskad. Ett vida större antal prenumeranter skulle dock behöfvas, för att tidningen i ekonomiskt afseende skulle bära sig. Tänk, om hvarje

prenumerant ville skaffa ännu en! Af hvilken betydelse vore icke detta för missionen.

På grund af de betydligt förhöjda omkostnaderna för papper och tryckning måste under nästkommande år den förändringen vidtagas, att hvartannat nummer af tidningen i st. f. 16 sidor kommer att innehålla blott 8. Trots denna minskning måste priset tyvärr något ökas. Således kommer tidningen, rekvirerad på posten, att för helt år kosta kr. 1:75, för halfår kr. 1 och för kvartal 50 öre. När 5 ex. eller därutöfver under **samma** *adress rekvireras från expeditionen, blir priset pr ex. kr. 1:50, hvarjämte hvart 6:te ex. lämnas gratis.*

Prenumerantsamlare kunna ock prenumerera på tidningen å postkontoret i sin hembygd samt insända postens kvittenser till Kinamissionens exp. För hvarje femtal postkvitton erhålla de då kr. 2 men intet friexemplar af tidningen.

Under de tre sommarmånaderna utkommerendast **ett** *nummer i mån.*

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2:90.

För bestämmande af tidningsupplagans storlek vore vi tacksamma, om prenumerantsamlare snarast möjligt insände sina rekvisitioner till tidningens expedition, Drottninggatan 55, Stockholm C.

Profnummer sändas på begäran.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten.

Redaktionen.

Upphöjd vare du, Gud, öfver himmelen, och öfver hela jorden sträcke sig din ära. Ps. 108: 6.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: «*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Soluppgången från höjden — Åter ett hembud. — Från Expeditionen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Utresande missionärer. — Ett rop från Pucheng. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — Personliga meddelanden. — Missionslitteratur. — Försäljningen för S. M. K. — Anmälan.

STOCKHOLM 1917, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.